

NAŠA LUČ

M E S E Č N I K Z A S L O V E N C E P O S V E T U

JUNIJ 2015

letnik 64, številka 6

4

POGOVOR O DRUŽINI
Pri nas govorimo dva jezika

7

JEZIKOVNI KOTIČEK
Ob dnevu državnosti

9

POMLADANSKA KONFERENCA
Izseljenski duhovniki v Olimju

Utrinki iz sobotne šole in verouka iz Stuttgarta

Ata Thomas s hčerkama Valentino in Anemarijo

Družina Zechner pri delu

Družina Zupan pridno sodeluje na delavnicah.

Mama Michaela s hčerkama

Milena in Michelle v slovenskem vrtcu in šoli

Nika se skriva v slovenskem domu.

Starši vedno pomagajo otrokom.

V slovenski šoli je zmeraj lepo in prijetno.

Včasih gremo tudi na kakšen sprehod.

NAŠA LUČ

Glasilno Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj: Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov in Rafaelova družba • Založnik: Družina, SI-Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Lenart Rihar, Ljubljana • Uredništvo: Rafaelova družba, Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438 30 50, faks: 01/438 30 55, e-naslova: rafaelova.druzba@siol.net in jpucelj@msn.com • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/360 28 28 • Jezikovni pregled: Vida Frelih

CENA IZVODA: 2,45 EUR. CELOLETNA NAROČNINA ZA SLOVENIJO: 26,95 EUR • LETNA NAROČNINA (za pošiljanje iz Slovenije): Evropska zveza 36,85 EUR • Švica 48,95 CHF • Velika Britanija 31,35 GBP • Avstralija 50,60 AUD • Kanada 49,50 CAD • ZDA 48,40 USD. V ceno je všteti 9,5 % davek na dodano vrednost in ustrezna poštnina, ki velja za pošiljanje z navadno redno pošto. Cena za letalsko pošiljanje je 41,25 evra. • LETNA NAROČNINA PRI POVERJENIKIH: Evropska zveza 35 EUR • Švedska 315 SEK • Švica 45 CHF • Velika Britanija 28 GBP. • Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. Transakcijski račun pri NLB d. d.: 02014-0015204714, DRUŽINA, d. o. o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovna zasnova: Klemen Kunaver • Grafična priprava: Brane Beno • Prva stran ovitka: Mak, foto: Tatjana Splichal • Tisk: tiskano v Sloveniji.

Rafaelova družba, Naša luč, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: (+386) 1 438 30 50, faks: (+386) 1 438 30 55, e-naslov: rafaelova.druzba@siol.net
www.rafaelova-druzba.rkc.si • Poslovni račun pri NLB d. d.: 02014-0253581535, voditelj: Lenart Rihar

Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

Liebigstr. 10, 80538 München, T (*49) 089 2193 7900, M 0173 9876 372, F (*49) 089 2193 79016, predsednik: msgr. Janez Pucelj

POGOVOR	4
Pri nas govorimo dva jezika	
JEZIKOVNI KOTIČEK	7
Slovenski grb	
ZAKLADI SLOVENSKE UMETNOSTI	7
Konkatedrala v naši deželi	
RAFAELOVA DRUŽBA	8
Višarski dnevi	
V krajih velikega trpljenja	
27. romanje treh Slovenij	
na Svete Višarje	
V Slomškovem zavetju	
SLOVENIJA, NAŠ SKUPNI DOM	
Premisleki	9
Novice	9
Nikoli ne smemo obupati	10
ŽUPNIJE	11
KRIŽANKA / MALO ZA ŠALO	24

Pokopati ljudi in zagrebsti sovraštvo

Pred sedemdesetimi leti se je končala druga svetovna vojna in letošnji maj je bil poln spominov na trpljenje zatiranih narodov, skupin in posameznikov. Proslavljali so osvoboditev od zločinskih totalitarizmov. Nihče ni omenjal, da se je eden teh prav takrat razbohotil. Komunizem namreč, ki je pri nas v Sloveniji takoj pokazal svoj pravi obraz. Nad deset tisoč pobitih in v jame, rove in jarke zasutih ljudi. 600 množičnih morišč je označila uradna komisija do sedaj po vsej Sloveniji. Brez sodbe pomorjeni še vedno niso našli človeka vrednega posmrtnega kraja miru in spomina za svojce in ves narod. Posmrtni ostanki človeka so kosti, ampak te predstavljajo njegovo človeško dostojanstvo in čast. Humanost zahteva za človeka grob kot kraj miru.

Predolgo že trpijo svojci, ki ne vejo kam položiti rožo in prižgati svečko, globoko prizadet je ves narod, ki ne najde miru in sprave med seboj. Razdeljenost je velika in se poglablja. Razrasla se bo kot huda bolezen preko naslednjih generacij, če ne najdemo zdravilne rože zanjo. Nič nam ne pomaga začudeno, če ne kar čudaško spraševanje in sprenevedanje najvišjih državnih na slovesnosti sredi Ljubljane: kako, da smo tako hudo razdeljeni? Pri tem pa v isti sapi postavljajo v predalčke ljudi po komunističnem vzorcu in govorijo jezik sovraštva in razlagajo komunistično teorijo sprave. Na rdeče zaripli slovesnosti je bilo videti morje zastav organizacij s pozlačenimi zvezdami, iz katerih preočito žari rdečilo sovraštva. Temu se razumen Slovenec ne more pridružiti.

Sedemdeset let laži še vedno privabi na te slovesne pripovedke veliko ljudi, ki poslušajo slavopojke ideološkega priduševanja slavnostnih govorcev, da je imela samo OF prav in da nas je povedla do državne samostojnosti. Kako pretresljivo podobno scenarijem preživele enoumne propagande. Kot da ne bi imeli v spominu, kako je poštene ljudi poniževal in moril totalitarni komunizem. Šele ko se je sesul sam vase, smo dobili priložnost, da se ga otresemo brez nasilja. Kot da ne bi večina ljudi pri nas vedela, da bi partizanstvo lahko bilo narodna epopeja, če je ne bi uzurpirali komunisti in uporabili upor proti okupatorju za revolucijo. V smislu le te poslušamo že sedem desetletij teorijo, da se je bilo treba takoj upreti z orožjem. Ovrže jo preprosta resnica in dejstvo, da se je vse začelo s pobijanjem lastnih ljudi, Slovencev, ne pa Nemcev. Več ko tisoč umorjenih zavednih narodnjakov, ki so zavračali komunizem, je legitimacija, ki si jo je napisala Partija sama.

Zdravilna roža raste in dobro uspeva tudi v Sloveniji. Če jo začnemo gojiti in zalivati, bo sprostila svojo moč. Imenuje se resnica. Za zdravilni napitek ji je treba primesti še pravičnost in sočutje. Iz tega se rodi spoštovanje drugega in njegove drugačnosti in prinese sproščenost, ker vse rešuje sovraštva in zlega govora zoper lastni narod. Zgodovine res ni treba spreminjati, resnica in pravičnost opredelita samodejno, kaj je zgodovina in kaj je pripovedka.

Janez Pucelj

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
http://www.skm-london.org.uk
župnik: Stanislav Cikanek
e-naslov: cikanek@msn.com

AVSTRILIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) (0)1/544-25-75; F (*43) (0)1/544-25-75
duhovnik: –
e-naslov: info@spc-dunaj.net
www.spc-dunaj.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC

Marihilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6924
župnik: p. mag. Jože Lampret OFMConv

PREDARLSKO

Diakon Ralph Prausmüller
Lehrer-Frick-Strasse 10, 6800 Feldkirch
e-naslov: ralphprau@gmail.com
T (*43) 664 9321 045

SLOVENSKA KAT. MISIJA ŠPITAL

Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL
župnik: mag. Jože Andolšek
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA, NIZOZEMSKA IN LUKSEMBURG

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. de la Couronne 206
1050 Bruxelles / Ixelles
T (+32) 02. 64 77 106
M (*32) 0489. 783 532
župnik dr. Zvone Štrubelj
e-naslov: zvones@gmx.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN

Guill. Lambertlaan 36, BE 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01
kontaktna oseba: Nežka Zalar,
M (*32) 472. 2682 00
e-naslov: nezka@scarlet.be

FRANCIJA

DELEGATURA – AUMONERIE NATIONALE DES SLOVÈNES DE FRANCE
Moulin de Thicourt 57380 THICOURT
Tel – Fax (*33) 03. 8701 0701
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ

3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik: mag. Alek Zwitter
e-naslov: alek.zwitter@rkc.si
diakon Ciril Valant: 32, rue de la Guilloire,
78720 La Celle les Bordes. Tel: 01 34 85 26 66
e-naslov: valant.ciril@wanadoo.fr

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH

14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: Jože Kamin,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA

6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 4. 9388 5851, F (*33) 4. 9388 5851
župnik: Štefan Čukman
e-naslov: scukman@club-internet.fr

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan Anton Trpin, T (*386) 07 338 00 15
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 712 99 910

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO

cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
informacije: K. Donno, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

KOORDINACIJA DUŠNEGA PASTIRSTVA SLOVENCEV PO SVETU
govorec: msgr. Janez Pucelj
Liebigstr. 10, 80538 München
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: jpucej@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN

Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
www.skmberlin.de
župnik: Izidor Pečovnik
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN

Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
www.slomisija-essen.de
župnik: Alojzij Rajk
M (*49) 0173 340 82 95
e-naslov: alojzij@gmail.com, alojzij.rajk@rkc.si

KÖLN

(glej Essen)

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT

Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
www.skg-frankfurt.de
župnik: Martin Retelj
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM

Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
www.skm-mannheim.de
župnik: Janez Modic
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

INGOLSTADT

(glej München)

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART

Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
www.skm-stuttgart.de
župnik: Aleš Kalamar
T (*49) 0711. 5489 8064, M 0176. 8450 9228
e-naslov: aleskalamar@gmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG

Ottmarsgäßchen 8, 86152 Augsburg
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: Roman Kutin
e-naslov: roman.kutin@gmx.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM

Neunkirchenweg 63 A, 89077 ULM
T (glej Augsburg)
župnik: Roman Kutin (glej Augsburg)

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA MÜNCHEN

Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de

www.skm-muenchen.de

župnik: Janez Pucelj; T (*49) 089. 2193 7900

e-naslov: jpucej@msn.com

župnik v pokojju: Marjan Bečan

e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de

pastoralni sodelavec Slavko Kessler

e-naslov: skessler@ebmuc.de

SRBIJA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD

Župa sv. Cirila i Metoda
Požeška 35, 11030 BEOGRAD
T (+381) 11 30 56 120
MT (*381) 665 105 509
župnik: Lojze Letonja CM
e-naslov: lletonja@gmail.com

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG

Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 70 827 8757
T (+46) (0)31 7115421, M (+46) (0)708 278757
www.slovenskamisija.se
župnik: Zvone Podvinski
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se;
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA-LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA
Naglerwiesenstrasse 12, 8049 ZÜRICH
T 0041 (0)44 301 31 32, M 0041 (0)79 7773 948
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: mag. David Taljat
e-naslov: slomission.ch@gmail.com

Pri nas govorimo dva jezika

Pogovor z zakonci v izseljenstvu o družini

Spregovorijo naj zakonci. Povprašali smo jih o njihovem pogledu na družino in kako jim uspeva svoje ideale uresničevati v njihovih družinah. Postavili smo jim šest vprašanj.

Lucija in Wolfgang Spießl

V Münchnu rojena Slovenka in Nemec s požeželja v Oberpfalzu sta se nekega večera srečala sredi glavnega mesta Bavarske, se spogledala in se ustavila drug ob drugem. To je bil začetek njune skupne poti. Dva prijetna fantiča, šestletni lego gradbeni mojster Florian in dveletni kodrolasi Sebastian, sta med pogovorom neutrudno ustvarjala svojo nadvse zabavno igro.

> Predstavite se našim bralcem.

Sem Lucija Spießl, rojena Tomšič, v Münchnu. Star sem 38 let in sem po poklicu učiteljica gospodinjstva. Delam v privatni samostanski šoli, kjer se dekleta izobražujejo za ta poklic.

Ime mi je Wolfgang Spießl, rojen sem 1975 v kraju Roding v Oberpfalzu. 16 let star sem odšel v policijsko šolo v Würzburg, od 1994 pa živim v Münchnu in delam kot civilni izterjevalec pri policiji.

> V kakšni družini ste se rodili in preživeli otroška in mladostna leta?

Lucija: V družini smo bili trije otroci, jaz sem najmlajša. Starši so prišli v München konec šestdesetih let. Mama in oče sta se tu spoznala in se poročila. Oče je zgodaj umrl, ko sem bila stara 13 let. Zrasli smo v tem mestu.

Wolfgang: V družini smo bili štirje, poleg staršev še en brat, ki je ostal na domu. Zgradil si je še eno hišo in skrbi tudi za očeta in mamo, ki sta sredi sedemdesetih let. Jaz pa sem postal Münchenčan.

> Kako sta se spoznala?

Wolfgang: Spoznala sva se v diskoteki. 13 let je od tega prvega srečanja.

Lucija: Meni je bil takoj simpatičen. Prijeten fant. Sledilo je povabilo na kavico in potem je šlo tako naprej.

> Sta poročena? Zakaj sta izbrala to pot?

Wolfgang: Da, od leta 2006. Meni je bilo, odkar se zavedam, jasno, da se bom poročil in imel družino.

In Lucija se mi je zdela prav primerna za uresničitev mojega življenjskega načrta.

Lucija: (se smeje) Moja predstava o življenju je bila prav taka. Ko imaš nekoga rad in če vidiš v njem še nekaj več, potem je treba storiti še korak v zakon. Tedaj sta dva kot eden. K temu spada enak priimek in vse ostalo postane skupno. Sklenitev zakona je najbolj normalno znamenje tega, da si eno. Ko pridejo otroci, vedo, da tej družini pripadajo. To ne pomeni, da sebe zanikaš, postal si del enote, ki jo živiš z drugim.

> Kaj vam pomeni biti oče, biti mati?

Wolfgang: To pomeni veliko odgovornost. Pomeni tudi, da je treba sprejeti dogovarjanje, da vse poteka po nekem redu, ki je v skupnem soglasju.

Lucija: Da, treba je znati sebe nekoliko umakniti, da gre življenje naprej. Skupaj je treba držati.

> Vzgoja otrok ni enostavna naloga. Vajine izkušnje?

Wolfgang: Meni je vedno neko praktično merilo, kako sem bil sam vzgojen. Najbrž je vsakemu samoumevno, da se ravna po tem. Osrednje pri tem je, da želim dati zgled tega, kar hočem od otrok. Temeljnega pomena pri tem je red, ki smo ga sami doživeli in se ga naučili v svoji družini. Otroci želijo imeti jasna navodila. Reda pa se je treba držati. Če tega ne poznajo od doma, potem bo zanje zunaj družine toliko težje. Velja za šolo in vse ostalo. To opažam tudi v svojem poklicnem delu. Kjer ni urejenih pravil, ni reda, in to je vir mnogih težav v življenju. Za otroka pa ni dovolj beseda, ampak je potreben zgled. Otroci posnemajo, kar vidijo. Kuhajo, ko vidijo mamo kuhati. Pospravljajo, ko pospravljamo starši.

Lucija: Midva se o vseh nalogah in delu velikokrat pogovarjava posebej z vidika, kako kaj deluje na otroka. Presojava, če sva napravila prav ali bi bilo bolje drugače. Mož je bil doma na kmetih in je moral pomagati v hlevu, pri spravilu pridelkov. Mi trije v naši družini smo tudi vedno morali pomagati pri skupnih nalogah. Navajeni smo sodelovanja in opravljanja nalog, ki jih mora nekdo postoriti, sicer nastaja nered, kjer se ne počuti nihče več dobro. Otroka gresta z menoj v klet prat in likat perilo, odneseta smeti v smetnjak in vse ostalo, kar je dela v stanovanju. Življenje se tako

Florian in Sebastian

olajša vsem. In niso samo otroci, je tudi poklicno delo, ki zahteva določene priprave. Za to potrebujem čas, ki mi ga omogoči mož in otroka. Seveda se kdaj nabere nalog, da bi človek najraje rekel, ali je vsega tega treba. Ampak če se ne opravijo stvari sproti, je kasneje le še težje za vse.

> V vašem domu se slišita dva jezika?

Wolfgang: Tako je pri nas normalno.

Lucija: Od vsega začetka je bilo to samo po sebi umevno. Nikoli se nisva pogovarjala o tem, da bi otroci govorili samo en jezik, ko sva midva eno v dveh govoricah. Otroka s tem nimata težav. Tudi Wolfgang že kar dobro razume slovenščino.

Katarina in Andrej Podgoršek

Pred tremi leti sta zakonca Podgoršek prišla iz Slovenije na Bavarsko. Prvo domovanje je bilo v Freisingu, letos pa sta se preselila v nov dom v Moosburgu na Isari. Imata dva otroka. Erik je star dve leti in tri mesece, Klara pa je bila na dan pogovora stara deset dni.

> Predstavite se našim bralcem.

Smo družina Podgoršek, moje ime je Andrej. Star sem 32 let. Maturiral sem na tehniški gimnaziji na Vegovi v Ljubljani. Nadaljeval sem študij na fakulteti za matematiko in fiziko. Dokončal sem študij, zaradi delovnih obveznosti pa nisem napravil diplome. Zaposlen sem kot razvojni inženir za programsko opremo.

Meni je ime Katarina, stara sem 30 let. Doma sem iz Smlednika v občini Medvode. Po gimnaziji sem študirala na Teološki fakulteti, ki pa je še nisem zaključila.

> V kakšni družini ste se rodili in preživeli otroška in mladostna leta?

Družina Spießl

Družina Podgoršek

Andrej: Rodil sem se v Kranju, mladost pa sem preživel v Medvodah. V družini sem bival skupaj z očetom in mamo, bratom in polbratom.

Katarina: Rodila sem se kot tretji otrok v družini z osmimi otroki. Imam štiri brate in tri sestre. Živeli smo na vasi. Moje otroštvo in mladost je bila vaško igriva in razposajena.

> Kako sta se spoznala?

Katarina: To je bilo pred petimi leti. Takrat sem se kot študentka iz Ljubljane preselila v Medvode. Sosed v bloku je bil Andrejev prijatelj. Nekega dne so se zbirali, da gredo na kavo, jaz pa sem ravno prišla domov. Povabili so me zraven in tako sem spoznala Andreja. Kmalu sem ga zajela in ne več spustila. Malo je odlašal, potem pa privolil.

Andrej: Tako je bilo, je kar prav povedala. Nekaj časa sva se spoznavala in prišla do najinega cilja.

> Sta poročena. Zakaj sta izbrala to pot?

Katarina: Za poroko je več razlogov. Eden je gotovo ta, da sem iz krščanske družine. Starši so me vzgajali v tej luči in zame je bilo povsem naravno in logično, da grem po tej poti. Torej poroka, družina in otroci. Drugo je pa to, da osebno tako čutim in sem sama tako prepričana in sem tako želela, ker sem osebno verna in sem želela najino pot postaviti na temelj, zapečatiti in ovenčati z zakramentom poroke. Tako se lahko razvije krščanska družina. Andrej se je strinjal.

Andrej: Tudi jaz sem bil vzgojen v krščanski družini. Mama in oče sta poročena, medtem ko imajo bližnji ali daljni sorodniki malo drugačen pogled na vse to in niso vsi poročeni. Menijo, da poroka ni zagotovilo trajnosti. Bil sem na kakšnih šestih, sedmih porokah in vedno se mi je zdel ta obred lep. Tako sem si vedno želel, da z dekletom, ki ga bom spoznal, tako začnem skupno pot. Poroka se mi zdi kot moja javna opredelitev pred ljudmi, da sem se odločil in izbral družinsko življenje. Poroka je najlepši možni začetek in vstop v skupno življenje. Seveda je tu tudi verska komponenta, ki vsakemu verniku nalaga, da se poda v zakon okrepljen z zakramentom v poročnem obredu. To je zadeva vere v Boga. Vse to so bili razlogi moje odločitve za poroko.

> Kaj vam pomeni biti oče, biti mati?

Andrej: Meni osebno pomeni biti oče vse, kar se dogaja v dela prostem času. Kar ni služba, kar ni spanje, je biti oče in mož seveda. To ima pri nas še večji pomen zaradi tega, ker živimo v tujini. Večina naših prijateljev in sorodnikov živi v Sloveniji in tako naju nič ne odteguje domu in družini. V času, ko sva se preselila v Nemčijo, sva tudi dobila otroka. Tako je bil dan zapolnjen z njim in ni nama bilo treba razmišljati o drugih stvareh in ljudeh. Ko pridemo domov v Slovenijo, se radi družimo s prijatelji in sorodniki, tu pa se posvečamo otrokoma. Gotovo tudi zaradi tega, ker je v tujini manj možnosti za stvari, ki te vlečejo ven iz družine. So dogodki, rojstni dnevi, prijateljska srečanja ob kavici, ki jih sicer pogrešam, je pa zato več časa za družino. Vse to nadomesti otrok in pri tem sem srečen, ker lahko svoj čas neovirano podarim otrokoma in ženi.

Katarina: Biti mama je popolnoma drugačen svet, kot je bil prej. Toliko bolj sem to občutila zato, ker sem bila zelo aktivna na mnogih področjih. Ta svet se je spremenil stoodstotno, ko sem postala mama. Postal je nekako poln, vsak dan je nov in presenetljiv, vsak dan poseben, tudi težak, obenem pa največji. Zame je naloga mame najtežja, najbolj odgovorna naloga na svetu, obenem pa

najlepša in izpolnjujoča. Vse življenje sem sanjala, da bom mati in žena in zdaj sem in je fino.

> Vzgoja otrok ni enostavna naloga. Vajine izkušnje?

Katarina: Pri vzgoji se najbrž vsi starši nekoliko lovimo. Normalno je, da jemljemo iz izkušnje, kako so nas vzgajali. So primeri, ko skleneš, da neke izkušnje ne boš uporabljal, pa pride situacija, ko se je kljub temu oprimeš. Dovolj je, da se spoza biš. To ni velikokrat, pride pa. Meni osebno veliko pomaga to, kar sem študirala na teološki fakulteti. Veliko se pogovarjam tudi s prijateljicami, ki imajo že več otrok in imajo neposredne izkušnje tudi s seminarjev o vzgoji v Sloveniji in tudi v tujini. Vzgoja ni lahkotna zadeva, z dobrim namenom pa vendar nekako uspeva.

Andrej: Meni so zgled pri vzgoji moji starši. Njihova vzgoja je bila, lahko rečem, precej liberalna. Že zelo zgodaj so mi prepustili odločitve pri tem, kaj bom počel, s čim bi se rad ukvarjal. V vsem so me spremljali in podpirali. Podobne vzorce uporabljam pri svojem otroku. Meni je nekako enostavno biti oče. Ko se zaveš, da si oče in se strezniš in razmišljaš prvenstveno o tem. V otroku vidiš nekakšno podaljšanje svojega bivanja na tem svetu. Odmisliš sebe in vse usmeriš na svojega otroka. Vzgojaš ga, kakor bi sem želel biti vzgajan in kakor so me vzgajali.

> Kaj menite z besedo liberalna vzgoja?

Za primer lahko navedem, da sem se kot otrok sam odločil, da grem k verouku, sicer šele v drugem razredu osnovne šole, ampak odločil sem se sam. Moji stari starši so bili zelo verni. Bili so mi velik zgled, ker sem bil pri njih v varstvu. Mama pa ni bila verna. Tudi razlog za verouk ni bil ravno najbolj verski. Moj prijatelj je hodil k verouku, pa sem hotel iti z njim. Bila je neka dodatna dejavnost in še danes se mi zdi lepo, da se lahko človek sam odloči, da ne gre za prisilo, da se otroka ne straši ali celo prestraši s tem, kaj mora.

> Udeležili ste se tudi tedna družine v Kančevcih.

Katarina: To je teden, ki se ga vsako leto znova veselimo. Veliko družin je tam, tudi dvojezičnih družin. Srečanje, pogovori, bivanje z njimi je kot bogata zakladnica izkušenj. Veliko je izmenjave mnenj in pogledov na vero in družino. Midva se zelo veseliva tega tedna.

V središču pozornosti je novorojenka Klara.

Andrej: Letos si zaradi rojstva otroka in menjava službe ne moremo vzeti daljšega dopusta, pa smo vendarle vse uredili tako, da se tega tedna v Kančevcih zagotovo udeležimo. Zame je to lepši del dopusta, ki se ga res veselim in se vsako leto rad tja vračam.

Petra Hulicius-Mack in Korbinian F. Mack

Dva mestna otroka, eden češko-slovenskega porekla, drugi iz nemške družine, najdeta skupno pot na zanimiv način. Narodno in kulturno mešana družina danes živi načrtno in dosledno dvojezičnost. Tri hčerke sedijo staršem v naročju, ko za domačo mizo teče pogovor o družinskih izkušnjah. Dvojčici Maja in Lara štejeta štiri leta, vedno nasmejana Johana pa eno leto.

> Predstavite se našim bralcem.

Korbinian Mack je moje ime, rojen sem leta 1984 v Münchnu in sem zrasel v centru mesta. To pomeni bolj malo v naravi, pravi mestni otrok. 18 let star sem začel poklicno izobraževanje za bolniškega brata, najprej seveda za pomočnika. Sledila je krajša doba brezposelnosti v letih 2003 in 2004, potem pa sem leta 2008 dokončal študij. Od tedaj naprej opravljam delo, ki sem se ga naučil. Ob delu sem napravil še nekaj specializacij na poklicnem področju.

Sem Petra Hulicius-Mack, rojena maja 1985 v Münchnu, kjer sem tudi odrasla. Študirala sem teologijo. Po končanem študiju sem se odločila za pedagoško smer pouka na gimnaziji, poklicni šoli ali univerzi. Kmalu pa se je to prekinilo z rojstvom prvih dveh otrok.

> V kakšni družini ste se rodili in preživeli otroška in mladostna leta?

Korbinian: Bil sem edinec že nekoliko starejših zakoncev. Moj prihod ni bil načrtovan in sprva nezaželen, kasneje sem postal priljubljen otrok, ker sta se starša v kratkem času ne le sprijaznila s prihajajočim otrokom, ampak me z veseljem sprejela. Odrasčal sem v zelo povezani širši družini s tetami, bratranci in sestričnami. Mojim staršem je veliko pomenilo, da sem našel kontakte v tem krogu, saj bratov in sester ni bilo.

Petra: Moja mama je enake starosti kot Korbinianova, oče pa je deset let starejši, torej že precej v letih. Tako je predvsem mama skrbela zame. Oče se zaradi ostarelosti ne more več prav živeti v vnučke. V času odrasčanja je tudi v mojem spominu oče nekoliko v ozadju. Sem edinka, imam pa eno polsestro, ki je le nekaj let mlajša od moje mame, vendar je ne poznam, kar me žalosti, saj to pomeni, da najini otroci nimajo ne tete ne strica ali bratrancev in sestričen.

> Kako sta se spoznala?

Korbinian: Omenil sem že leto moje brezposelnosti. Takrat mi je župnik naše župnije želel pomagati in mi je ponudil nadomeščanje cerkovnika v času njegovega dopusta. V župniji sem bil dolga leta ministrant in sem delo in naloge poznal. Tam sem spoznal neko ministrantko, ki je ministrirala pri slovenski maši. To je bila tedaj v naši župniji edina ministrantka. Naš župnik dekliram ni dovolil ministrirati. V slovenski skupnosti pa je bilo mogoče. To je bilo nekaj posebnega. Še posebej zame, zato sem jo neke nedelje povabil na sladoled. Ob sladki zmrzlini se je ogrelo najino srce.

Petra: Pri tem je zanimivo, da sva hodila v isto osnovno šolo, bila sva sicer dve leti narazen. Stanovali smo oddaljeni le pet minut, hodila sva na isto igrišče, pa se nikoli nisva srečala. On je ministriral pri mojem prvem obhajilu, najbrž tudi pri birmi. Živelimo blizu, pa se nikoli nisva spoznala. Potem sva se srečala v zakristiji cerkve Sv. Duha, kamor sva prihajala vsak k svoji k maši.

> Sta poročena? Zakaj sta izbrala to pot?

Korbinian: Če želiš postaviti otroke na ta svet in jim omogočiti najboljše izhodišče v življenje, potem je treba to postaviti na ustanovo - zakon. To je okvir, v katerem otroke vodiš do odraslosti.

Petra: V mlajših letih se nikoli nisem osredotočila prav na poroko. Rada bi imela fanta, rada bi se poročila. Spominjam se prijateljic, ki so bile vse nesrečne, ker niso mogle najti fanta. Pa sem jim rekla: nehaj iskati, pa ga boš morda našla. Potem se je meni zgodilo tako. Bilo pa mi je od prvih stikov z njim jasno, da je to edina oblika, ki si jo predstavljam in je primerna in trdna za prihodnje življenje, ne glede ne to, ali nama bodo dani otroci ali ne.

> Je poroka za vaju tudi vir milosti?

Petra: Pri izpitu iz liturgije, kjer sem odgovarjala na snov s področja sklenitve zakonske zveze, me je profesor vprašal glede mojega osebnega mnenja o zakramentalnem učinku privolitve zaročencev za zakon. Katoliško učenje priznava to vlogo zakoncema, duhovnik le sprejme njuno privolitev in podeli blagoslov. Pravoslavno učenje primakne za postavitev in sprejem zakramenta še duhovnikov blagoslov. Hotel je vedeti, kaj si sama mislim o tem. Rekla sem mu, da menim, da blagoslov v imenu Cerkve, ki ga podeli duhovnik, spada k prejemu zakramenta, saj se zakramentalna milost deli po in v Cerkvi, ker se milost šele v skupnosti razživi in obogati vse življenje.

Korbinian: Rekli ste milost. Prejeti otroke je res dar, milost iz božje moči. Moje delo v zdravstvu, v spremljanju in pomoči bolnikom, mi toliko bolj potrjuje dejstvo, da ni vsakemu dano prejeti otroke. In če poudarim še zdrave otroke, potem je res samo milost, če smo smeli sprejeti take otroke.

Petra: Pred kratkim sem se pogovarjala z nekim znancom, ki je pripovedoval, da je v krogu njegovih prijateljev 10 od 15 parov šlo narazen, potem ko so dobili otroka. Sama spoznavam, da so vsi, ki so se poročili in potem dobili otroka, nujno

vstopili v povsem novo situacijo, ko se je treba v marsičem popolnoma preusmeriti. Dobro si je razdeliti naloge, se o vsem pomeniti in ne pozabiti nase. Harmoničen odnos med zakoncema je največja dota za otroke. Marsikaj je nujno opustiti in se posvetiti samo eni stvari, družini. Na poročnem seminarju so nas takrat opozorili: določene diskusije in teme pridejo šele z otroki na dan, npr. kako bomo praznovali božič. Potrebno se je na novo uskladiti. Če prej nisi imel tega cilja, če nimaš jasnega vpogleda vnaprej, čemu je to potrebno in nujno, potem zdrzneš s tira. Zaradi tega grede zakoni narazen.

> Kaj vam pomeni biti oče, biti mati?

Korbinian: To je težka tema. Sam doživljam ne le srečo ob milosti, da imava otroke, ampak tudi osebno preizkušnjo, izpit, ki traja vse življenje. Tu prideš v situacijo, ki bi je brez otrok nikoli ne mogel spoznati. Pri tem ne gre le za osvojitve nekih del, ki jih prej nisi nikoli delal. Previjanja otrok sem se naučil že v svojem poklicu, dolgo preden sem previjal svoje otroke. Enako velja za hranjenje in vse drugo. Je pa to v družini stalna naloga, ki je ni mogoče opustiti niti eno uro. To je krepka preizkušnja, če gledamo samo na dolžnost. K sreči nam staršem lahko vse to postane tudi v veselje in zadovoljstvo, ko čutiš, da je otrok zadovoljen. Tako je napor obenem tudi čas hvaležnosti, da imaš priliko vse to doživeti in narediti. Družina z otroki je čas, poln presenečenj, ki prinašajo tudi preizkušnje, ki pa ga lahko uživaš v enkratnem in neponovljivem veselju nad zgodbami, ki jih nudi slednji dan. Čas hitro mineva, koliko časa nam je dano uživati, ne vemo. Kako hitro se vse to lahko spremeni in mine, spoznavam dnevno tudi v svojem poklicu. Čas z malimi otroki doživljam kot dobro uživanja njihovega otroštva in se pripravljam na čas, ko jih bo treba izpustiti v njihovo svobodno odraslost in samostojnost. Tudi to je treba ob pravem trenutku znati in uresničiti.

Petra: Morda ob prvem porodu nisem toliko kot pozneje začutila, kako velik čudež je novo življenje. Že samo dejstvo, da se iz majhne drobcene celice razvije cel otrok, presega našo fantazijo. Če imaš le tako majčkene dojenčke, bi jih lahko imel še in še. Ko postajajo večji, pa so tudi izzivi za mamo in očeta večji. Prijateljica mi reče, da bi rada imela otroka, vendar si ne zna še prav predstavljati, kako bi mogla sprejeti to življenjsko nalogo,

Maja, Johana in Lara

ker odgovornost za otroke in skrb zanj nikoli ne preneha. Tudi ko bo star 30 let, bosta prvi osebi, na kateri se bo opiral, mama in oče. Skrb staršev nikoli ne usahne. To pa velja še posebej za starše, ki imajo kot moji prijatelji, otroka, ki je bil že v zgodnjih otroških letih 11-krat operiran. Ob takih primerih se človek zave daru zdravega otroka, četudi se dere in gre na živce. Enostavno si hvaležen zanje in za to, da se razumemo in se prenašamo.

> Vzgoja otrok ni enostavna naloga. Vajine izkušnje?

Korbinian: Dejanje vzgoje pa poteka v obe smeri. Tudi otroci vzgajajo starše. Spet gre za spreminjanje življenjskih navad za starše in pridobivanje pravih in dobrih navad za otroke. Življenje vedno najde pot naprej z željo na boljše. Vzgoja ni le besedovanje, ampak je zgledovanje. Pokazati vzorce življenja. Vzgoja so odnosi. In tu imajo tudi otroci svoj delež pri vzgoji, ker gradijo svoj odnos do staršev in med seboj. Seveda imajo starši svoje vloge in naloge, ki jih otroci ne morejo in ne smejo prevzeti. Prav tako pa odrasli ne smejo prevzeti določenih vlog in del, ki niso zgledna. Otroku bo namreč posnemal tudi te, pa če jim jih še tako prepoveš. Zgled je najbolj učinkovita vzgoja. Potrebna je jasna črta, kaj otrok lahko, česa ne v primerjavi z odraslim človekom. Voziti avto odrasli sme, otrok pa ne. Lažje je pa za oba nedostojna. Vsekakor pa je dobro imeti vedno v zavesti, da pri vzgoji tudi starši nismo brez zmot in napak. Čeprav sem prepričan, da so moji starši vedno ravnali po svoji najboljši vednosti in vesti, danes vem, da njihova vzgoja ni bila neoporečna. Tako mislim tudi o sebi. Nепrestano je treba biti pozoren na to, kako daješ otrokom zgled dejanj.

Petra: Pritrdila bi temu, da je vzgoja obojestranska med starši in otroki. Pri nas otroci ne poznajo televizije, ker je čez dan ne gledamo. Prav tako jemo zelo malo sladkarij. Zdi se mi, da lahko posreduješ otrokom tiste držo, ki jih bodo kasneje lahko sami sprejeli kot svoje in jim bo v pomoč za osebno rast in samostojnost. Želela bi jih v otroški dobi navaditi na odgovornost, da bi kasneje v mladostnih letih ne bilo treba vedno držati nad njimi samo vajeti in se bati, da bodo iskali le možnosti, kako se znebiti prisile. Poudarila pa bi tudi to, kar je že mož nakazal. Ko dobiš otroke, vsi gledajo, kaj boš sedaj delal, in te presojuje kritično, če ne delaš tega tako, kot so oni. S starimi starši smo imeli kar veliko borbo glede sladkarij, ko pa smo se pogovarjali z drugimi mladimi starši, smo ugotovili, da tudi oni tako ali drugače omejujejo uživanje sladkarij. To je v oporo. Nismo le pri nas izjema, ko to vzpostavljamo, ampak je to danes zahteva vzgoje. Ta spoznanja te potrdijo. Strinjam se s tem, kar sem prebrala: ni perfektnih mame ali očeta, je pa tisoč poti do odgovornega človeka. Starši delamo, kar se nam zdi najboljše za otroke.

Družina Mack

Slovenski grb

Slovenski grb ima obliko štita. V sredini je na modri podlagi bel Triglav, pod Triglavom sta dve valoviti modri črti, ki ponazarjata morje in reke, nad Triglavom pa so tri zlate šesterokrake zvezde. Idejo za slovenski grb so našli v Prešernovem Krstu pri Savici: v uvodni kitici pesnik predstavi Bohinjsko jezero, nad jezerom je Triglav in nad Triglavom zlata svetloba.

V grbu se pojavljajo iste tri barve, ki so tudi na slovenski zastavi: bela, modra, rdeča. Zastava Slovenije, ki ima grb v zgornjem levem delu, je bila prvič javno dvignjena 26. junija 1991 na Trgu republike v Ljubljani ob razglasitvi samostojnosti Slovenije.

KJE?		moški spol	ženski spol	srednji spol
5. sklon	v na priob	E: slovenskem grbu	slovenski zastavi	slovenskem jezeru
		D: slovenskih grbih	slovenskih zastavah	slovenskih jezerih
		M: slovenskih grbih	slovenskih zastavah	slovenskih jezerih
6. sklon	pred med nad za	E: slovenskim grbom	slovensko zastavo	slovenskim jezerom
		D: slovenskima grboma	slovenskima zastavama	slovenskima jezeroma
		M: slovenskimi grbi	slovenskimi zastavami	slovenskimi jezeri

1. Iz predlaganih besed tvori smiselne stavke.

na, slovenska zastava, biti, grb →

pod, Triglav, biti, reke in morje →

zastava, leto 1991, dvigniti, na, Trg republike. →

v, prva kitica, pesnik, predstaviti, Bohinjsko jezero. →

2. Napiši v pravilni obliki:

Slovenska zastava je obešena na:

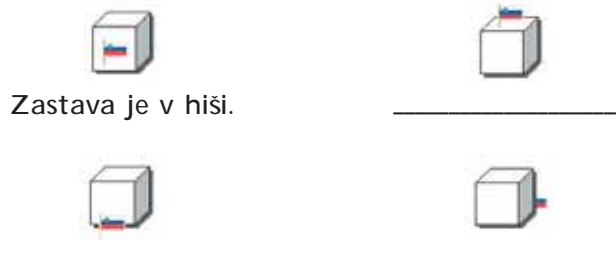
_____ (uradne institucije)

_____ (mejni prehodi)

_____ (državna vozila)

_____ (ladje in druga plovila)

3. Kje je zastava? Uporabi: v, za, na, pred

4. Povežite začetek in nadaljevanje misli.

Prešernov dan	25. junij
Dan državnosti	25. december
Marijino vnebovzetje	8. februar
Dan samostojnosti in enotnosti	15. avgust
Božič	26. december

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE:

Poveži datum in ime praznika.

REŠITVE:

1. Na slovenski zastavi je grb. / Pod Triglavom so reke in morje. / Zastavo so leta 1991 dvignili na Trgu republike. / V prvi kitici pesnik predstavi Bohinjsko jezero.
2. Slovenska zastava je obešena na: uradnih institucijah, mejnih prehodih, državnih vozilih, ladjah in drugih plovilih.
3. Zastava je v hiši. / Zastava je na hiši. / Zastava je pred hišo. / Zastava je za hišo.
4. Prešernov dan: 8. februar / Dan državnosti: 25. junij / Marijino vnebovzetje: 15. avgust / Dan samostojnosti in enotnosti: 26. december / Božič: 25. december

Konkatedrala v naši deželi

21. novembra, leta 2004, na praznik Kristusa Kralja, je apostolski nuncij mons. Abril y Castelló slovesno razglasil cerkev *Kristusa Odrešenika* v Novi Gorici za konkatedralo. Tako z zlatimi črkami piše na marmorni plošči, postavljeni v preddverju novogoriške cerkve, poslej ene od dveh središč koprške škofije. Stolna cerkev je škofova cerkev in škof ima nalogo v njej nekajkrat na leto voditi bogoslužje, zlasti za praznike. Konkatedrala pomeni »so-stolna« cerkev. Novogoriška cerkev je namreč prva konkatedrala v Sloveniji, medtem ko so v sosednji Hrvaški in Italiji takšne cerkve že poznane. Pravica imenovanja za ta naziv pa pripada Svetemu sedežu.

Razvoj cerkve *Kristusa Odrešenika* kot arhitekturnega telesa pa je bil naslednji: temeljni kamen župnijske cerkve je bil blagoslovljen 14. oktobra leta 1980. Načrt za cerkev je izdelal univ. ing. arh. Franc Kvaternik, oče marsikaterega cerkvenega bisera v naši deželi. Pri sami zgradbi nam vzbudita pozornost tako zunanjsčina kot notranjsčina. Tloris župnijskega središča je zelo pregleden.

Veža povezuje cerkev, dnevno kapelo, pisarno, zakristijo in na južni strani ob atriju z zelenico še notranji hodnik z učilnicami. Tako se povezujejo trije deli središča: bogoslužni, veroučno-vzgojni ter bivalni.

Notranjsčina cerkve je preprosta in pregledna, močan akcent pa ji dajejo tri barve: rdeča, rjava in bela, vsaka od njih pa ima svojo simbolno govornico. Rdeča je barva ognja in krvi, od tod tudi njena dvojna simbolika. Na rdeči podlagi v cerkvi slonijo lepljeni nosilci, rdeč pa je tudi klinker v tlaku. Rdeče so ploskve na sedežih, zunanji okvir orgel, ograja stopnišča na notranjem cerkvenem balkonu ter okrasne vijuge na podstavku oltarja, taber-

Cerkveni zvonik

Jarmov križev pot

naklja in na bralnem pultu, ki na belem marmorju ustvarjajo prispodobno Kristusovih žil. V rjavi barvi je kip *Kristusa Odrešenika* ob oltarju, strop, relief križevega pota na stenah, stoli, tabernakelj, ograja na cerkvenem balkonu, oltar v dnevni kapeli, tla v cerkveni ladji in še nekateri posamezni leseni delci. V beli barvi pa so v cerkvi *Kristusa Odrešenika* zaznamovani prezbiterij, bralni pult, krstni kamen, stene ter tla v prezbitერიju.

Omembe vredni sta prav tako barvni okni v kapeli, ki ju je zasnoval akad. slikar Lucijan Bratuš in prikazujeta *Marijo, Kraljico miru* ter *Jezusa pri zadnji večerji*.

Kar daje cerkveni notranjsčini enega močnih estetskih pečatov, je kiparska mojstrovina sedaj že pokojnega umetnika Staneta Jarma. To je visok kip trpečega *Kristusa Odrešenika* ter *križev pot*. Skulptura Kristusovega telesa je robata, sloka in postavljena v popolno vertikalo. Za Jarmove kipe so značilni »Kristusi z rokami kvišku« – kar pomeni, da Kristus ni samo trpeči, ampak je že poveljčani. Jarmovo delo je prav tako relief zlate roke na vratih tabernaklja, ki drži kruh. Prav s to podobo je umetnik želel povedati, da je kruh hrana, Jezus pa se nam daje prav v podobi kruha. Za to delo mu je z rokami poziral njegov sin.

Na zunanjem delu cerkve prav posebej izstopa zvonik, saj je nekakšna stilna posebnost celotne arhitekture. Najprej je bil zvonik brez kupole z enim samim zvonom, leta 2001 pa mu je bila dodana krožna kupola s prerezi. Načrt zanj pa je tako kot za ostali stavbni organizem izdelal arhitekt Franc Kvaternik. Zvonik je naposled dobil še tri nove zvonove – prvi zvon je posvečen sv. Katarini, kot spomin na porušeno cerkev sv. Katarine pod današnjim Kekcem, drugi je posvečen sv. trem kraljem – ta nas spominja na iskanje poti h Kristusu; tretji je posvečen sv. Jožefu, kot v škofiji v Kopru, četrtemu pa je zavetnik sam Jezus Kristus Odrašenik.

Višarski dnevi

Mladi iz domovine, zamejstva in tujine! Lepo vabljeni na višarske dneve, ki bodo potekali **od četrta, 30. julija, do nedelje, 2. avgusta 2015**. Letos bomo obiskali Ziljo, naše druženje pa zaključili na Svetih Višarjah.

Kot običajno bodo dnevi namenjeni izobraževanju, medsebojnemu spoznavanju, srečanju z zanimivimi gosti, pohodništvu in sodelovanju na romanju treh Slovenij.

Prijave: Rafaelova družba: tel. 01 438 30 50; rafaelova.druzba@siol.net

V krajih velikega trpljenja

Letos mineva 70 let od konca druge svetovne vojne. Za večino narodov čas veselja in olajšanja, za slovenski narod pa začetek bratomorne vojne. Te žalostne dogodke je občutila tudi naša župnija. Vrh Svetih Trieh Kraljev, ki ima 350 župljanov. Kralje jedruga svetovna vojna, posebej pa še čas po njej, močno zaznamovala, saj je samo po vojni 72 mladih mož in fantov izgubilo življenje. Nekatere družine so izgubile po štiri, pet, ena celo šest fantov. Večina domobrancev se je po vojni umaknila na Koroško, kjer so jih

27. romanje treh Slovenij na Svete Višarje

V nedeljo, **2. avgusta 2015**, se bodo na Svetih Višarjah srečale matična, zamejska in izseljenska Slovenija.

Ob 10.30 bomo prisluhnili predavanju tržaškega časnika in publicista Iva Jevnikarja z naslovom *70 let po dogajanju, ki je spremenilo vse »tri Slovenije«*. Ob 12.00 bo slovesna sveta maša, ki jo bo skupaj z izseljenskimi duhovniki daroval škof msgr. Alojz Uran. Ob 13.00 bo na ploščadi za cerkvijo kratek kulturni program.

Dragi rojaki, lepo vabljeni!

Romanje sofinancira Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu.

z izdajo peljali v smrt. Peščica, ki jih je ostala doma, pa so se na poziv šli javit v Logatec, od koder se niso več vrnili.

V spomin na dogodke pred 70 leti in zaradi tega, da bi bolje spoznali, kaj se je leta 1945 zgodilo z našimi ljudmi, smo konec aprila romali po poti, ki so jo prehodili naši mučenci. Z nami sta bila duhovnik Janez Celar in zgodovinarica mag. Helena Jaklitsch.

Ko smo se v zgodnjih jutranjih urah odpravljali proti Koroški, smo se spomnili na težavno pot, ki so jo morali prehoditi slovenski možje in fantje. Zmolili smo rožni venec za vse žrtve vojne in posebno za Slovence, ki so morali za vedno zapustiti domovino. Najprej smo se ustavili v Podljubelju, kjer smo si ogledali ostanke nemškega koncentracijskega taborišča. Ko smo se peljali čez Ljubelj, nas je ga. Jaklitscheva spomnila na težavno pot slovenskih beguncev skozi ljubeljski predor. V Svečah sta nam gospa Marija Inzko, ki je bila po vojni tudi sama begunka, in gospa Alenka Inzko predstavili delo in življenje Franceta Goršeta. Koroški duhovnik Janko Krištof pa je z nami obhajal sv. mašo. Nato nas je pot vodila v Vetrinj. Čeprav ni več takratne podobe vetrinjskega polja, smo lahko globoko v sebi občutili veliko stisko slovenskih beguncev, ki so se tukaj nastanili. V vetrinjski cerkvi je zadonela pesem: *Marija pomagaj nam sleher-*

ni čas ter Rož, Podjuna, Zila. Gospa Jaklitscheva nam je predstavila veliko vlogo dr. Meršola, ko je s svojim posredovanjem obvaroval gotove smrti več tisoč slovenskih civilistov, g. Janko Krištof pa nam je podal pesmi Franceta Balantiča. Odpravili smo se proti Pliberku, kjer so domobrance s pretvezo, da jih peljejo v Italijo, naložili na vlak ter jih vozili proti Teharjam in drugim krajem v smrt. Tudi sami smo ob koncu dneva obiskali župnijo in spominski park Teharje. Tamkajšnji župnik Miha Herman nam je predstavil žalostne dogodke, ki so zaznamovali kraj - z molitvijo smo se spomnili vseh žrtev komunističnega nasilja, posebej še naših svojcev. Po molitvi smo se zadržali v tišini, simbolika je bila močna. V čudoviti spomladanski naravi je sonce pošiljalo zadnje žarke na kraj velikega trpljenja Slovencev.

Domov smo odšli polni lepih vtisov. V nas se je utrdilo spoznanje, kako veliko ceno je plačal slovenski narod ter zavest, da moramo biti pokončni in ponosni Slovenci.

Miha KOGOVŠEK

V Slomškovem zavetju

116. pastoralna konferenca slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

Spomladanska pastoralna konferenca izseljenskih duhovnikov je potekala od 13. do 17. aprila v minoritskem samostanu bl. Antona Martina Slomška v Olimju. Samostanski

bratje so jih sprejeli in oskrbeli z gostoljubjem, ki je pustilo v skupnosti željo po še kdaj.

Tridnevni potek konference omogoča poleg informativnih prispevkov in tematskega dela na zasedanjih in v pogovorih, da se udeleženci lahko poglobijo v izseljenske pastoralne naloge, podrobno prikažejo stanje in se posvetujejo. Njihov škof, soboški ordinarij dr. Peter Štumpf, je predstavil in ocenil stanje v Cerkvi na Slovenskem. Temu je bilo posvečenega precej časa za vprašanja

in odgovore. Duhovniki se zavedajo, kako je tudi njihovo delovanje odvisno od razmer in stanja Cerkve in družbe v domovini. Vrsta aktualnih izseljenskih tem in nalog je bila prisotna v delu na konferenci, med njimi: današnji migracijski tokovi, posebej slovenski, priprava na zakramente med novimi priseljenci, stanje in vzdrževanje pastoralnih centrov, glasilo Naša luč, solidarnostni sklad ... Prav tako so se na tem srečanju bolj zavzeto posvetili rednemu pastoralnemu delu in

načrtom po župnijah. O delu pri Rafaelovi družbi je poročal njen voditelj Lenart Rihar.

Z zanimanjem so prisluhnili predavanju p. Tadeja Strehovca o teoriji spola in z njim zavzeto predebatirali vse mogoče primere, ki so jih že doživeli in videli ali se jim lahko prav kmalu pojavijo kot neposreden pastoralni izziv. Skupna spodbuda je izzvenela v stališče papeža Frančiška, ki nagovarja, naj skrb za človeka nikoli ne odkloni nikogar zaradi predsodkov, naj vsak, ki se obrne na duhovnika, čuti, da je sprejet z osebnim interesom, blago in resno in duhovnik naj mu odpira vstop v evangeljsko svobodo.

Delovno srečanje izseljenskih duhovnikov in sodelavcev je bogat čas poglobljanja prijateljstva med člani Zveze. Spomnili so se dveh 60 letnikov in zlatomašnika v svojih vrstah ter srebrnomašnega jubileja škofa Petra. Posebej pa so molili tudi za vse pokojne sobrate. Celjan

Izseljenski duhovniki na konferenci v Olimju, foto: Frantar

Premisleki

Novinar dr. Bernard Nežmah na Studio city o praznovanju 70-letnice

Dan zmage nad nacizmom je sicer pomemben praznik, le da ga na Slovenskem ni mogoče slaviti s harmonikami in neopartizanskimi mitingi. Kot praznik, ki bi ga sprejemali vsi, je lahko le komemorativni dan, v katerem ni prostora za veseljačenje. Je namreč svetel in obenem tragičen dan. Pomeni hkrati konec nemške okupacije in začetek terorja Kidričeve in Titove vlade. V dobrem mesecu po koncu vojne je bilo umorjenih in izginulih več kot 20 tisoč slovenskih nasprotnikov partizanstva, tako vojakov kot civilistov, mož in žena. Če ima vsak izginuli v povprečju pet sorodnikov, to pomeni, da 100 tisoč ljudi že pol stoletja grize bolečina, saj ne vedo, ne kje in ne kako so končali njihovi bližnji.

To je kolektivna travma in nacionalna tragedija. Bivši predsednik jo je označil kot drugorazredno temo, še bolj bivši pa pred dnevi kot napako. Jugoslovanska vojska je s kamioni sistematično pripeljala več kot tisoč ljudi v Barbarin rov, jih tam pomorila in za njimi zabetonirala serijo zidov, vhod v rudnik zakrila, policija in tožilci pa so desetletja sankcionirali vse, ki bi na tem mestu prižgali svečo! Bivši predsednik Milan Kučan pravi temu – napaka. Pravica biti po smrti pokopan in živeti v grobu je temeljna civilizacijska pravica.

V Sredozemskem morju je italijanska mornarica pred dnevi odkrila kraj, kjer je na dno morja potonila ladja s skoraj tisoč begunci. Italijanska vlada je v gesti človekoljubne pietete nemudoma napovedala, da bo dvignila afriške nesrečnike iz morja in jih dostojno pokopala.

Kaj pa slovenski nesrečniki? Njihova usoda onemogoča vsenacionalno rajanje ob dnevu zmage nad nacizmom. Ko jih bodo enkrat izkopali, identificirali in vklesali njihova imena na spomenike pred usodnimi brezni in rudniki, bo 9. maj lahko postal vseslovenski dan. A le kot dan bridkega spomina.

Tožilka dr. Barbara Brezigar na lusinfo o aferi Patria

Še komentar stališč, da naj bi se s to odločitvijo Ustavnega sodišča spreminjali in dvigovali dokazni standardi pri pregonu in sojenju korupcijskih kaznivih dejanj. Zakaj ta komentar? Zato, ker v odločitvi Ustavnega sodišča za tako trditev ni nobene osnove (o tem se lahko prepriča vsak, ki odločbe Ustavnega sodišča prebere). Ustavno sodišče ni ocenjevalo dokazov in se ni ukvarjalo z vprašanjem dokaznih standardov in ustreznosti zakonsko določenih orodij za preiskovanje in pregon kaznivih dejanj, pač pa je ugotavljalo in ugotovilo kršitev načela zakonitosti v kazenskem pravu. Komentar tudi zato, ker lahko takšno stališče prinaša za pravno varnost zelo nevarno stališče, da bi morali za težko dokazljiva kazniva dejanja veljati drugačni, nižji dokazni standardi.

Zakon že od nekdaj povsem nedvoumno določa, da državni tožilec začne pregon, če je podan utemeljen sum, da je storjeno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti. Za obsodbo pa je potrebna gotovost – prepričanje sodišča o krivdi. To velja za vsa kazniva dejanja. Korupcijska niso izvzeta. Za njih ne veljajo nižji dokazni standardi. Za bolj učinkovito zbiranje dokazov za določena kazniva dejanja (tudi korupcijska) pa so bila v preteklih dvajsetih letih v ZKP predvidena nova orodja, ki državnemu tožilcu omogočajo bolj učinkovito zbiranje dokazov (npr. prikriti preiskovalni ukrepi in podobno). To seveda nima zveze z dokaznim standardom. Zaradi morebitne težje dokazljivosti ni mogoče znižati dokaznih standardov in odpreti vrata arbitrarnosti in anomiji.

Publicist Ivan Klemenčič v Reporterju o napadu na slovensko identiteto

Kamorkoli se ozremo, povsod črno-bela podoba slovenske stvarnosti. Podoba popolnih, skrajnih kontrastov v družbi, politiki, ekonomiji, ideologiji, morali, vrednotah. Vmesnih možnosti, sivih odtentov

SLOVENIJA, NAŠ SKUPNI DOM

tako rekoč ni. Na eni strani tradicija normalnega, evropskega in srednjeevropskega, izšla iz zahodne krščanske civilizacije, tradicija vrednot slovenske srednjeevropske avtohtonosti, razvijajoča se in utrjujoča se skozi tisočletja in stoletja. Na drugi je prejšnje stoletje iz azijskih step prišla napoved velike skrbi za človeka in skupnost, za družbo brez izkoriščanja, za enakost in socialno pravičnost, kar pokajoča od poštenosti in pravičnosti. Nedvomno dobro premišljena ideologija, prostodušno rečeno, za prevaro in zavajanje nepripravljenih nedolžnih in naivnih, ponižanih in razžaljenih; za njihovo popolno zaslužjenje in izkoriščanje, za popolno oblast nad njimi, ne nazadnje in ključno v službi ruskega imperializma. Poglavitna propagandna odlika te ideološke napovedi iz azijskih step je bila zamenjava črnega za belo, zla za dobro. Kljub krvavim dejstvom velja v njihovem novoreku vse do danes napoved te in takšne ideološke odreditve v vseh posameznostih in izpeljavah za nekaj najboljšega mogočega, še posebno edino mogočega in samoumevnega za osrečevanje Slovencev.

Tako smo pri izhodišču diametralno nasprotnega med napovedanim in uresničnim in tem bolj diametralno nasprotnega med tradicijo in vsiljeno novo stvarnostjo. Prostodušno in drastično, vsem razumljivo povedano: Slovenijo so zgodovinsko poklicani izbranci tako enkratno utemeljili, da za zdravo kmečko pamet stoji na glavi.

Novice

25-LETNICA ORGANIZIRANE OBLIKE DELOVANJA KARITAS V SLOVENIJI. Slovensko karitas je ustanovila Slovenska škofovska konferenca 1. maja 1990. Za tem so bile ustanovljene še škofijske Karitas v Ljubljani, Mariboru in Kopru ter številne župnijske Karitas, ki so v začetku devetdesetih let posebno skrb namenjale številnim beguncem iz republik nekdanje Jugoslavije. Danes v mreži Karitas deluje 459 organizacij, v katerih 10.000 prostovoljcev vsako leto opravi več kot pol milijona prostovoljnih ur za ljudi v stiski. Skupna vrednost programov pomoči v hrani, higienskih pripomočnikih, kurjavi, plačilu položnic in ob naravnih nesrečah je v zadnjih desetih letih preseгла 49 mio EUR.

Nikoli ne smemo obupati

► Stane GRANDA

Kot je verjetno že znano, je mariborski vozal dokončno presekan. Imamo novega nadškofa, ki bo imel peklensko težko delo in bo potreben ne samo molitve, ampak tudi finančne podpore. Sveti Duh deluje. Njegova »pozaba« naše dežele je nedvomno preteklost. Upajmo, da bo, tako kot Slomšek, znal v pravem času potegniti prave poteze. Njegov pogled je obrnjen naprej in to je ob težki butari preteklosti tudi edino prav.

Ustavno sodišče je proti pričakovanju podpisanega razveljavilo sodbe proti Janši zaradi afere Patria. Soglasno, in to je velik šok za slovenske komuniste oziroma protijanševsko koalicijo, ki je na oblasti. Sedem let so ga gnjavili. Celu na njegove majhne otroke so se spravili. Ne razumem, kako lahko vzdrži takšno nečloveško preganjanje. Seveda ne bodo odnehali, saj imajo še veliko pripravljene. Čeprav so očitki večinoma slaboumni, pri škodoželjnih in zavistnih ljudeh hitro dosežejo pričakovani učinek. Iz veselja je mogoče videti, da vse vodijo nekdanji vrhovi slovenske UDB-e. Njihovega mojstrstva v manipulaciji z ljudmi ne gre podcenjevati. Gospodarska kriza, ki že predolgo traja, jim gre zelo na roko, saj za vse krivijo slovensko osamosvojitve in zrušenje komunizma.

Maj je ves v znamenju 70-letnice konca druge svetovne vojne. Rdeče zastave vihrajo, srpi in kladi se svetijo v soncu. Kot da je Slovenija še vedno dežela komunizma. O tem, da bi se spomnili vseh padlih v vojni, kot delajo normalne civilizirane države, ni ne duha ne sluha. Mladim želijo dopovedati, da so slovenski partizani kot del zahodne koalicije, kar

niso nikoli bili; oni so bili v koaliciji s Stalinom, od zahodnih zaveznikov so dobili pokritje za vse vojne in povojne poboje in jim tega ne sme nihče očitati. Glede na dejstvo, da je preteklo že toliko desetletij od konca vojne, se vsak normalen vpraša, od kod vedno nove trume borcev. Vprašanje je na mestu. Ker borci tako kot vsi umirajo, so ustanovili neko zvezo

”

Rdeče zastave vihrajo, srpi in kladi se svetijo v soncu. Kot da je Slovenija še vedno dežela komunizma. O tem, da bi se spomnili vseh padlih v vojni, kot delajo normalne civilizirane države, ni ne duha ne sluha.

ljubitelj borcev, ki so še nekajkrat nestrpnejši od pravih. Človek bi še razumel, če bi šlo za njihove potomce, toda med njimi so celo potomci žrtev komunističnih zločinov. Vsekakor gre za ljudi, ki niso srečni zaradi osamosvojitve, predvsem pa demokracije v Sloveniji.

V določenih krogih, celo najvišjih v državi, se je pojavila zamisel o narodni spravi. Podprla sta jo celo predsednik države in vlade in še nekateri z leve strani. Proti temu je takoj prišlo do hude reakcije. Najbolj glasno proti njej nastopa eksponent nekdanjega predsednika Kučana in ljubljanski župan Zoran Jankovič. Ta v teh dneh v govorih zatrjuje, da v Ljubljani ne bo spravnega spomenika, da je slovensko glavno mesto že spravljeno, saj vsako leto organizira parado istospolno usmerjenih, te dni pa so začeli graditi islamski verski center. Tudi politiki imajo pravico biti kdaj vinjeni. Toda moti se tisti, ki misli, da ljubljanski župan ob žalitvi predsednika države in mnogih državljanov ni bil priseben. Še kako ve, kaj govori, še kako se zaveda, da se norčuje iz velikega dela slovenskih državljanov.

Ne glede na vse pa rdeča ladja nezadržno tone. Mnogi verjetno ne bodo dočakali, ko se bo srečala z dnom, toda bo se. Čas gre nezadržno naprej in tudi Slovincem bo ponovno zasijala zarja resnične svobode. Za vsako stvar je treba nekaj potrpeti, nekaj žrtvovati, predvsem pa dozoreti zanjo. In prav to se počasi dogaja. Slovenci počasi zorimo v normalne državljanje. Ker bo ta normalnost odnesla ljudi, ki jih formalno in neformalno vodi in usmerja nekdanji predsednik Milan Kučan, se temu strahovito upirajo in tu, samo tu je glavni vir vsesplošne krize, v kateri se nahaja Slovenija. V začetku smo mislili, da je klasična gospodarska, v resnici je tranzicijska, posledica spreminjanja Slovenije, kateri se mnogi upirajo. Sodba ustavnega sodišča, ki je razveljavila sodbe Janši, je načela eno zadnjih trdnjav slovenskega komunizma – sodstvo. Ostajata še šola in množični mediji, zlasti državna televizija.

Če je v prvih letih delovanja pomoč Karitas dosegla nekaj tisoč družin, v zadnjih letih zajame več kot 20.000 družin oziroma vsako leto več kot 100.000 socialno ogroženih oseb. Iz enega materinskega doma jih je nastalo šest, iz ene terapevtske skupnosti za odvisnike osem. Iz potreb ljudi z roba so nastali programi za pomoč brezdomcem, prva ambulanta, dnevni centri in zavetišče, skupnosti za alkoholike in programi za oskrbo žrtev trgovine z ljudmi. Pomoč Karitas se je po nekaj letih delovanja začela usmerjati tudi v tujino - v Afriko, Azijo in na Balkan.

HIŠA HOSPICA SE ZARADI POMANJKANJA FINANČNIH SREDSTEV ZAPIRA.

Hiša Hospica je edina v slovenskem prostoru nudila celostno oskrbo neozdravljivo bolnim. Temeljno poslanstvo Društva Hospic je spremljati umirajoče ljudi na njihovem domu, na razpolago pa so jim 24 ur na dan. V Sloveniji prostovoljci opravljajo to delo že 20 let. S tem so odgovorili na potrebe ljudi, ki so potrebovali podporo in je v obstoječih programih niso mogli dobiti. Tudi hiša Hospica je bila ustanovljena kot izraz potrebe, saj mnogi bolniki zaradi različnih okoliščin v zadnjem obdobju življenja ne morejo ostati doma. Ministrstvo za delo je od leta 2000 sodelovalo pri financiranju hiše na različne načine, žal pa trajno in sistemsko financiranje ni bilo urejeno.

NA SVETOVNI RAZSTAVI EXPO MILANO 2015 TUDI SLOVENIJA.

V okviru svetovne razstave, ki poteka vsakih pet let z namenom predstavitve držav na določeno aktualno temo, se bo med 142 državami

Foto: Samo Radinja

v Milanu predstavila tudi Slovenija. Svetovna razstava je prvič postavljena v neposredno bližino Slovenije in bo letos potekala pod sloganom »Hrana za planet, energija za življenje«. Italija je sicer tudi prva po obisku turistov v Sloveniji, druga najpomembnejša zunanjetrgovinska partnerica Slovenije in tretji največji tuji investitor v Sloveniji. Po napovedih organizatorjev si bo razstavo, ki bo na ogled od 1. maja do 31. oktobra, ogledalo 20 milijonov ljudi. Slovenski paviljon temelji na sloganu: »Čutim Slovenijo. Zeleno. Aktivno. Zdravo.« Vsebine, ki bodo predstavljene v povezavi z glavno temo, pa so: sol, čebele, termalne in mineralne vode, zdrav in aktiven življenjski slog ter zelene tehnologije.

NOVI MINISTRICI ZA IZOBRAŽEVANJE TER ZA OBRAMBO. Poslanci so potrdili Majo Makovec Brenčič za ministrico za izobraževanje in Andrejo Katič za ministrico obrambo.

PODJETJE ŽITO HRVATOM. Eno največjih prehrambenih podjetij v Sloveniji je kupila hrvaška družba Podravka. S prodajo niso zadovoljni dobavitelji žita, saj je bila družba Žito doslej največji odkupovalec v Sloveniji pridelane pšenice.

GOSPODARSKA RAST ZA SLOVENIJO. Mednarodni denarni sklad (IMF) je napoved gospodarske rasti za Slovenijo za letošnje leto zvišal na 2,1 odstotka, potem ko je februarja napovedal 1,9-odstotno rast bruto domačega proizvoda (BDP). Podjetja naj bi še dosegala rast dobičkonosnosti in zaposlovanja. Med glavnimi ovirami pri poslovanju podjetja omenjajo administrativna bremena. Stopnja brezposelnosti se bo z lanskoletnih 9,8 odstotka letos znižala na devet odstotkov.

NOVA ORGANIZACIJA NUJNE MEDICINSKE POMOČI (NMP). Predlog Pravilnika o službi nujne medicinske pomoči, ki ga je predstavilo Ministrstvo za zdravje, je sprožil nasprotujoča mnenja - opozicijski poslanci in nekateri predstavniki stroke namreč menijo, da bodo imeli prebivalci na podeželju po novi organizaciji slabšo dostopnost do zdravstvenih storitev. Nujno medicinsko pomoč bo po novem neprekinjeno izvajalo 12 urgentnih centrov in 18 satelitskih urgentnih centrov (SUC), na terenu bo predvidoma na voljo 60 nujnih reševalnih vozil ter 35 reanimobilov. Dva centra v Mariboru in Ljubljani bosta glede na klice na številko 112 razporejala mobilne enote in reanimobile po terenu. Triažni sistem (prednostno razvrščanje poškodovanih) bo omogočil, da bo v urgentnem centru oz. SUC vedno prisotna oseba, ki bo zagotavljala hitro obravnavo življenjsko ogrožajočih stanj. Nova organizacija NMP naj bi v celoti začela delovati v začetku leta 2019.

ŠPORT

Slovenska hokejska reprezentanca se je med 1. in 17. majem borila na svetovnem prvenstvu v Ostravi na Češkem. S predtekmovanja se je poslovila z eno zmago, in sicer proti Danski. V ekipi se je boril tudi Anže Kopitar, član ekipe iz lige NHL Los Angeles King. Z mesta slovenskega selektorja je po končanih nastopih odstopil Matjaž Kopitar.

Jadralec **Vasilij Žbogar** je na regati za medalje v razredu finn svetovnega pokala v Franciji osvojil šesto mesto in zadržal skupno drugo mesto.

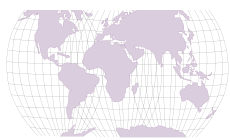
Naša odlična smučarka **Tina Maze** pa si bo vzela leto dni premora, preden bo sprejela odločitve o svoji tekmovalni poti. Po besedah Mazejeve po šestnajstih uspešnih sezonah njeno telo in um potrebuje daljši počitek kot po navadi. Čas bo izkoristila tudi za to, da dokonča diplomo, nekaj pa

ga bo namenila tudi marketingu in komunikacijskim aktivnostim s partnerji.

Ekstremne dirke okoli Slovenije DOS-RAS Extreme 2015 se je udeležilo 71 kolesark in kolesarjev. Tekmovalci so se spopadli s 1250,6 km dolgo progo, ki se je začela v Postojni. V solo vožnji je zmagal **Erik Rosenstein** (Slovenija), ki je progo zmagel v času 47 ur, 26 minut in 4 sekunde. Med ženskimi dvojicami sta bili najboljši **Nina Dolinar** in **Irena Voglar**. **Tadej Blatnik**, **Uroš Komac**, **Matej Lovše** in **Aleš Krivec** so sestavljali zmagovalno moško četverico. Dirka je štela tudi kot kvalifikacijska tekma za znamenito dirko preko Amerike, Slovenijo pa je tokrat za nove duhovne poklice prekolesaril tudi bogoslovec **Bernard Rožman**.

Foto: primorske.si

ŽUPNIJE

ANGLIJA

LONDON

V času po veliki noči se v naši skupnosti na Otoku ni prav veliko dogajalo. Maša za rojake iz Londona in oklice je bila na belo nedeljo, 12. aprila. Naslednjega dne pa je župnik odpotoval na spomladansko pastoralno konferenco v Slovenijo (Olimje). Vrnil se je v sredo, 22. aprila.

Letošnja **mednarodna maša** je bila v westminstrski stolnici londonske katoliške nadškofije v ponedeljek, 4. maja, ob 10.30 dopoldne (tukaj je po novem prvi ponedeljek v maju dela prost dan, torej – praznik!). Maša se je začela s procesijo predstavnikov različnih narodnih skupnosti ter poklicnih in civilnih organizacij. Bogoslužje vedno vodi kak škof in z njim še nekaj škofov somaševalcev. S škofi pa koncelebrija tudi veliko število duhovnikov-kurativov iz treh londonskih škofij. Vsak od teh predstavlja svojo narodnostno skupnost. Različnih narodnih skupnosti pa je samo med katoličani v Londonu nad 40. Med nje spadamo tudi Slovenci. Tako je bilo pri sv. maši veliko ljudi iz več kot 40 dežel sveta. Navzočih je bilo tudi precej uglednih osebnosti iz civilne družbe in politikov – parlamentarcev.

London je ena najbolj kozmopolitskih (svetovljanskih) prestolnic sveta, dom raznih izseljenskih skupnosti, ki so prišle semkaj v iskanju zaščite pred preganjanji in da bi si izboljšale svoj ekonomski položaj. Zelo veliko novih priseljencev je katoličanov in njihove socialne, pastoralne ter duhovne potrebe so se pokazale v tukajšnjih cerkvah in

župnijskih skupnostih. Mnogi pred kratkim naseljeni v Londonu ponavadi doživljajo tudi kako izkoriščanje na delovnih mestih. Naša Cerkev in naša vera, ki jo vodi katoliška socialna doktrina, od nas zahteva, da skupno nastopimo in spregovorimo v obrambo pravic le-teh.

Ta mednarodna sv. maša je bila darovana v čast sv. Jožefu Delavcu, posvečena pa je bila podpiri vseh priseljenih delavcev, ki jih je v Londonu samo med katoličani na tisoče – predvsem takih, ki so se še pred kratkim zatekli na Otok pred različnimi preganjanji ali v iskanju dela in boljših življenjskih pogojev.

V večnost je odšla Olga (Kurnik) Agier iz Newmarkta

V petek, 1. maja, je župnik S. Cikanek v spremstvu Brazilca Carlosa, ki pomaga pri vzdrževanju in vodenju »Našega doma«, odšel na pogreb rojakinje Olge Agier, roj. Kurnik, ki je živela v oddaljenem Newmarktu v vzhodni Angliji in je bila velika dobrotnica »Našega doma«. Olga je odšla v večnost v soboto, 25. aprila, v domu za starejše občane v Newmarktu v častitljivi starosti 96 let – 7. oktobra letos bi dopolnila 97 let. Čeprav je pred kakima dvema letoma utrpela padec, pri katerem si je zelo poškodovala stegno – prestala je težko operacijo, po kateri pa je še kar dobro okrevala, a je kmalu

morala zapustiti svoje stanovanje in oditi v oskrbo v starostni dom.

Gospa Olga je bila do sedaj verjetno najstarejša Slovenka v Angliji. Rojena je bila 7. oktobra 1918 v številni družini Kurnik pri Sv. Juriju v Slovenskih goricah. V družini je bilo enajst otrok: devet deklet in dva fanta. Olga je morala že v rani mladosti po svetu za lastnim kruhom. Najprej je delala v bolnišnici v Mariboru, potem pa v Gradcu, kjer se je leta 1945 tudi poročila s francoskim vojnim ujetnikom Agierom v kapeli graške bolnišnice. Ta Francoz pa v zakonu ni bil zvest in je ob koncu vojne 1945 odšel neznan kam. Olga se je 1947 podala na pot begunstva in izseljenstva. Prijavila se je kot prostovoljka za delo v Angliji, samo da bi se znebila takratne ruske okupacijske cone, ki je poleg dunajske pokrajine obsegala tudi gornjo Štajersko z Gradcem. Prispela je v Newmarket blizu Cambridgea, kjer je dobila delo v bolnišnici in je pri tem delu ostala do svoje upokojitve pred dobrimi 30 leti. Rada se je

Olga Kurnik Agier iz Newmarkta (94 let)

družila s skupino Slovencev v Cambridgeu in okolici. Bila je zelo zvesta in cenjena pomočnica duhovniku dr. Alojziju Kuharju (bratu pisatelja Prežihovega Voranca – Kuharja), ki je vodil slovenske oddaje BBC-ja v Londonu in je takrat ravno pripravljaval svoj doktorat na univerzi v Cambridgeu.

Slovo od naše dobre Olge je bilo s pogrebno sv. mašo v katoliški župnijski cerkvi v Newmarktu. Sv. ma-

Pokojna Olga Kurnik

Slovo od pokojne Olge, dobrotnice Našega doma

šo ob številni navzočnosti prijateljev in znancev pokojne sta darovala lokalni župnik oče Simon in slovenski župnik Cikanek. Pri sv. maši je pomagal tudi župnijski diakon John Morrill, ki je po evangeliju imel tudi lep nagovor z vključitvijo bogatega življenjepisa pokojne Olge. Po pogrebni sv. maši sta Olgino krsto spremljala na bližnje pokopališče diakon John in župnik Cikanek, kjer

sta imela pogrebne poslovilne molitve za pokojno v navzočnosti lepega števila prijateljev pokojne.

Naj naša dobra Olga prejme v večnosti bogato plačilo za svojo zvestobo Bogu in Cerkvi ter za svojo dobroto do svojih ljudi. Naj se spočije v Bogu od svojega truda. Spominjali se je bomo v molitvi in še zlasti pri sv. maši.

S. Cikanek

voščilih spet srečali v Kolbejevi kleti in ob velikonočnih dobrotah, šunki, šarkeljnu, vinu in kavici, kar so pripravile naše pridne gospe, zaključili velikonočno praznovanje.

Teden kasneje, 12. aprila, na belo nedeljo ali nedeljo božjega usmiljenja, smo praznovali sv. mašo na poseben način. Ta dan je namreč prišel na obisk pevski zbor sv. Jakoba iz Kamnika in nas vse presenetil z izredno lepim petjem. Z njimi je prispele tudi pater Lovrenc Anžel, ki je skupaj z našim patrom Lampretom obhajal sv. mašo. To presenečenje nam je pripravil izredni univ. prof. mag. dr. Ludwig Karničar, ki nas večkrat spremlja pri maši s svojim čudovitim glasom. V imenu vseh namu na tem mestu izrečem posebno zahvalo. To je bil poseben dan za našo slovensko cerkveno skupnost v Gradcu kakor tudi za zbor sv. Jakoba iz Kamnika, saj so prvič spremljali sv. mašo v Gradcu. Po njej smo jih povabili v Kolbejevo klet na bogat prigrizek, pogačo in pijačo. Po živahnem in prijetnem pogovoru in petju so se poslovili in nas povabili v Kamnik, kar smo seveda z veseljem sprejeli. Gospod prof. Karničar pa jim je nato še pokazal znamenitosti Gradca. Tako skupaj krepimo mrežo dobrih odnosov in prijateljstva, kar je dandanes na tem hladnem svetu še posebej pomembno.

V nedeljo, 19. aprila, je sv. mašo bral pater Roman s Ptujске Gore, ker je bil naš pater Jože Lampret službeno odsoten. Po maši nas je naša draga gospa Grete Fleck povabila, da z njo praznujemo njen rojstni dan. Tudi pater Roman se nam je pridružil. Gospa Elisabetha Zorman je kot vedno pripravila izvrstno, svečano kosilo. Tudi torta in okusni kolači niso manjkali. Tako smo ob prijetnem druženju in petju čestitali gospe Greti za njen 87. rojstni dan.

Žal je naše praznovanje spremljala žalostna vest, da nas je za vedno

Pokojna Magda Veber

zapustila naša draga gospa Magda Veber, ki je bila rojena 6. aprila 1948 v Ločah, živela pa je v Gradcu in bila v veliko pomoč naši slovenski cerkveni skupnosti. Od nje smo se poslovili 20. aprila v njenem rojstnem kraju v Ločah pri Poljčanah. Slovo je bilo dokaj skromno, toda zelo iskreno in globoko doživeto. Pred leti smo se poslovili od njene pokojne mame in tudi hčerke. Le njen sin Stanko in vnukinja Martina ter brat so bili prisotni od njenih sorodnikov. Ena sestra živi na Švedskem, toda zaradi boleznih moža se ni mogla udeležiti pogreba. Naša slovenska cerkvena skupnost iz Gradca ter prijatelji in znanci so se kar številno udeležili, je dejal pater mag. Jože Lampret in še dodal:

»Z domačim župnikom Jožetom Brezovnikom sva prevzela pogreb s sveto mašo. Mene, ker sem jo bolje poznal, je doletela ‚pridiga‘. Da, poskušal sem povedati to, kar je pravzaprav ‚naša Magda‘ bila. Ob prečudovitem aprilsko-spomladanskem vremenu, ko je vse v cvetju in ob žvrgolenju ptic smo jo položili v prerani grob, toda sedaj počiva v miru, kjer ni več ne problemov ne težav, ne skrbi ne boleznih. Bog je tako naredil, da je vse prav, da so vsi ‚problemi‘ rešeni. Ona, ki bi sama potrebovala pomoč, je s tresočimi rokami vedno pomagala tam, kjer je le mogla. Tako smo se ji zahvalili za njeno življenje, za skupno pot, ki smo jo smeli hoditi skupaj,« je končal pater Jože. Pogrešali te bomo, draga Magda, in čeprav nas več ne slišiš, smo ti zelo hvaležni za tvoje dolgoletno vsestransko in prisrčno sodelovanje v naši slovenski cerkveni skupnosti Marija Pomagaj v Gradcu. Želimo ti,

AVSTRIJA

GRADEC

V nedeljo, 29. marca, smo obhajali cvetno nedeljo, s katero se začne neposredna priprava na veliko noč, ki je največji krščanski praznik. Kot vemo, je cvetna (oljčna) nedelja prvi dan velikega tedna, ko bogoslužno dogajanje predstavlja Jezusov slovesni vohod v Jeruzalem in je vsebinsko povezana z velikim petkom, ko se spominjamo Gospodovega trpljenja in smrti na križu. Na oba dneva pri bogoslužju prebiramo odlomke o Jezusovem trpljenju in smrti.

Tudi iz naše slovenske cerkvene skupnosti smo se skupaj s farani cerkve Marija Pomagaj (Mariahilf) zbrali v križnem hodniku in se z oljčnimi vejicami, ki sta jih blagoslovila pater

mag. Petru Farcaš OFM in pater mag. Jože Lampret OFM, s petjem in v procesiji podali – farani cerkve Mariahilf v svojo cerkev - mi v našo Zakladno kapelico, kjer smo pred mašo brali evangeljsko poročilo o Jezusovem trpljenju (pasijon). Bogoslužje cvetne nedelje strne v sebi najpomembnejše dogodke Kristusove zadnje večerje, trpljenja in smrti, ki jih Cerkev na veliki četrtek, veliki petek in veliko soboto obhaja posamično in bolj poglobljeno. Po maši smo se sestali v Kolbejevi kleti, malo poklepotali in se pogovorili o pripravah na največji cerkveni praznik, veliko noč.

Na veliko noč, 5. aprila, je že pri vohodu zadonela pesem »Kristus je vstal ...«, saj nas je na pevski vaji naša organistka Jelena Kanski dobro pripravila. Po maši smo se po

Blagoslov oljčnih vejic na cvetno nedeljo

P. Roman čestita Greti Fleck za rojstni dan.

Pevski zbor sv. Jakoba iz Kamnika

da se pri Bogu spočiješ od trpljenja, in uživaš večno luč.

In že smo v mesecu maju, ki ima ime po Maju, starem latinskem bogu rasti. Velja za pomladanski mesec, ki je poln posebnih življenjskih sil, življenjske rasti. V katoliški Cerkvi je posvečen življenju Marije, Matere nas vseh. Tako smo v nedeljo, 3. ma-

ja, s pesmijo »Spet kliče nas venčani maj ...« pozdravili Marijo v šmarničnem mesecu.

Vsem bralcem Naše luči želim, da tu in tam koga razveselijo, saj to prinaša občutek sreče. Bodimo več kot le skupek celic, vstanimo iz zimskega spanja.

Mag. Ivanka Gruber

ŠPITAL

Misijonsko delo v podporo slovenskim misijonarjem je zadnja leta prodrlo prav v zadnjo koroško faro. So pred leti tam cvetele rože, za katere je seme in čebulice preskrbela slovenska misijonska pisarna v Celovcu, je to leto imel g. Jože Kopeinig, duša vsega projekta, novo idejo? V nedeljo,

rostri 92 let izteklo življenje. Rojena v Srednji vasi pri Šenčurju je maja 1945 z bratom in sestro zapustila domači kraj. Nikdar se ni vrnila nazaj. 22. aprila se je njena duša preselila v večno domovino. Z duhovniki iz Slovenije in Koroške, sorodniki in znanci ter vaščani so jo položili v sestriški grob na vaškem pokopališču. Le štiri sestre od petnajstih so jo spremljale na zadnji poti zunaj sa-

Slovo od s. Jožefe Jarc

19. aprila, je bilo v špitalski farni cerkvi najprej predstavljeno delo misijonarja Petra Opeke. Potem so štirje zbori, dva slovenska in dva nemška, prepevali v zadovoljstvo občinstva, ki se je na koncu zahvalilo ne samo z aplavzom, ampak tudi s finančno podporo misijonarjem.

Eden bolj redkih karmeličanskih samostanov je tudi na Koroškem, v Šmihelu v Labodski dolini. Prav iz špitalskega taborišča so se pred 65 leti tri slovenska dekleta odločila za vstop v ta red, kjer so tudi s slovensko besedo in pesmijo slavile Boga. Zdaj pa se je najstarejši, s. Jožefi, s civilnim imenom Ludmila Jarc, v sta-

mostanskega obzidja, ker so takšna samostanska pravila.

V enaki starosti je 1. marca v špitalski bolnici umrla Ana Arko, rojena Hren, iz Dobropolja. Vseh 70 let begunstva je preživela v Špitalu, kjer sta si z možem Alojzom zgradila hišo; družino so razveseljevali štirje otroci. Naj se veselita večne slave!

V nedeljo, 3. maja, pa je gospa Jelka Dolinar dopolnila 90. leto zelo razgibanega življenja. Popisala ga je v knjigi »Brazde mojega življenja«. Z njo so se veselili sin z družino in slovenska oltarna skupnost. Še na mnoga zdrava leta!

Majda Starman

Slavljenka Jelka Dolinar ob odprtju razstave arhivskih fotografij

BENELUKS

BRUSELJ

Po letošnji veliki noči smo v Beneluxu začeli z rednimi srečanji v vseh skupnostih, tokrat poročamo o posebnih dogodkih: dveh krstnih slavnih, treh obiskih iz Slovenije in o evharističnem in družabnem srečanju v Charleroiu.

Krstna slavlja v Bruslju. Pri družinski maši v nedeljo, 15. marca, je zakrament svetega krsta prejel tretji otrok družine Dejana in Petre Flašker, **Lernart Elias**. Obred svetega krsta smo pripravili tako, da so pri njem sodelovali tudi otroci in mlade družine. Mesečne družinske maše so vedno priložnost, da postavimo v ospredje božjo besedo in jo skušamo razumeti za današnji čas. Obred svetega krsta, ki ima veliko simbolnih ele-

mentov, je bil za otroke še posebej zgovoren. Po maši smo se, kot ena sama družina, zaustavili še na skupnem kosilu in družabnosti.

V nedeljo, 3. maja, je v cerkvi sv. Petra v Overijse blizu Bruslja prejela krst **Mila Geibel**, njena mati Meta je Slovenka, oče Christoph je Nemeč. Občasno se udeležujeta naših srečanj v SPC-ju v Bruslju. Po redni nedeljski maši, kjer smo kot slovenska skupnost sodelovali s pesmijo Jezus, ti si vinska trta (to je bil evangelij 5. velikonočne nedelje), je sledil krstni obred. Poleg Mile so h krstu prinesli še dva druga otroka. Obred je potekal v nizozemščini, slovenščini in nemščini.

Obiski skupin iz Slovenije. Bruselj je postal priljubljen cilj številnih skupin mladih in odraslih iz Slovenije.

Bruselj, krst Lenarta Eliasa Flaškerja

Udeleženci krstnega slavlja Mile Geibel v cerkvi sv. Martina v Overijse pri Bruslju

Skupina učencev in učiteljev osnovne šole Brezovica pri Ljubljani v Slovenskem pastoralnem centru v Bruslju

Skupina romarjev iz Litije na vrtu Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju

Po sveti maši v kapeli sester v Charleroiju

Tako nas je v Slovenskem pastoralnem centru 24. aprila obiskala skupina učencev in učiteljev osnovne šole Brezovica pri Ljubljani, skupino je spremljala tudi ravnateljica osnovne šole. Voditelj centra in župnik Zvone Štrubelj jih je sprejel s predavanjem o pomenu slovenskega jezika, o Slovencih v domovini in po svetu. Na god sv. Katarine Sienske, v sredo, 29. aprila, je SPC obiskala skupina romarjev iz Kana ob Soči. V kapeli smo imeli mašo, po maši pa še prijetno družabno srečanje. Radovedno so spraševali o pastoralnem delu v Beneluksu in o Slovencih, ki živijo tu. V torek, 5. maja, je prišla naokoli skupina romarjev iz Litije, ki jih je vodil salezijanski duhovnik Sandi Osojnik. V hišni

kapeli smo imeli mašo, po maši pa kratko razlago o položaju Slovencev v Beneluksu. Na vrtu pastoralnega centra smo nato veselo zapeli in si zaželeli, da se še kdaj vidimo.

Charleroi – sveta maša in prijetno družabno srečanje. V Charleroiju, ki je poznan po letališču nizkocenovnih poletov, kakšnih 60 km oddaljen od Bruslja, imamo redno slovensko mašo na prvo nedeljo v mesecu, ob 11.30. Ker je bilo na prvo nedeljo v maju (3. 5.) dopoldne krstno slavlje v Overijse, smo mašo prestavili na 17. uro popoldne. Na srečanje so bili vabljeni tudi verniki iz Boussuja blizu Monsa, kjer je prav tako redna slovenska maša na prvo nedeljo v mesecu, ob 9.30. Srečanja se je udeležilo tudi

Utrinek s prijateljskega in družabnega srečanja v Charleroiju

nekaj Slovencev iz Bruslja. Po maši smo se zbrali v enem od prostorov doma za ostarele, kjer smo imeli družabno srečanje. Vsak od udeležencev je prinesel kaj za pod zob, bogato

smo obložili skupno mizo, se okrepčali, si marsikaj lepega povedali in tudi zapeli. Srečanje bo vsem udeležencem ostalo v nepozabnem spominu. *Župnik, dr. Zvone Štrubelj*

FRANCIJA

PARIZ

Mesec april je dejavnost Slovencev v Parizu zaznamoval z duhom velike noči. Na velikonočne praznike smo se začeli pripravljati na cvetno nedeljo, ko smo se v nepričakovano lepem številu zbrali v Slovenskem domu. Po blagoslovu oljk in pušpana smo se v procesiji pomaknili v kapelo sv. Križa v spomin prihoda Jezusa Kristusa v Jeruzalem in da obnovimo spomin na Kristusov pasijon in smrt na križu. S tem obredom smo se želeli poglobiti v resnico, da smo še vedno tista množica, ki brez izjem in v različnih oblikah danes lahko glasno vzklika in navdušeno pozdravlja, jutri pa sodi in zaničuje. Vprašanje obstaja, kaj če bi tej množici bila vlita tudi milost, da doživi vsaj skromno spreobrnjenje, s katerim bi lahko naznanjala svetu Ljubezen, ki zna prestati vsa obrekovanja, ker ga ne-prestano krepi božja Ljubezen, vir in dar večnega življenja. V tem upanju smo se po maši za kratek čas ustavili v dvorani Slovenskega doma na prigrizek in nato nadaljevali nedeljsko popoldne v kapeli pri spokorni pobožnosti, s katero smo se temeljito

pripravili na spoved z nagovorom bogoslovca jezuita Marka Pavliča, škof dr. Anton Stres pa je nadaljeval pripravo z daljšim razmišljanjem ob Kristusovem vzkliku »Moj Bog, zakaj si me zapustil«. Jezusovo trpljenje ni bilo samo telesno, ampak tudi duševno. Ker je z nami delil človeško naravo, prepojeno s šibkostmi, nam je hotel pokazati, da smo vsekakor ustvarjeni za zmago nad hudobijo. Zato nam ravno spoved pomaga k večjemu miru in okrepitvi lastne samopodobe. S tem pa lahko izboljša-

mo naš odnos do Boga, do sebe in do bližnjega.

Na veliko sredo je bila krizmena maša v pariški katedrali Notre Dame, pri kateri so sodelovali tudi slovenski duhovniki ob šeststo somaševalcih s kardinalom Andréjem Vingt-Troisjem. Pri maši je sodelovalo sedemdeset bogoslovcev, sto diakonov in med množico kakih dva tisoč petsto vernikov smo videli tudi nekaj članov slovenske skupnosti.

Velikonočno tridnevje smo začeli naslednji večer, ko smo v Sloven-

skem domu opravili obred velikega četrtka, spomin na Jezusovo zadnjo večerjo, pri kateri je ustanovil zakrament evharistije in duhovniškega posvečenja. V mašo je bil vključen obred umivanja nog, pri pridigi, ki jo je imel župnik Alek Zwitter na temo Jezusovega naročila »ljubite se med seboj«, pa je bilo prikazano tudi vsakodnevno življenje duhovnika v Parizu in srečanje z beraci in nevernimi.

Kot običajno smo se na veliko soboto zvečer zbrali na vrtu Slovenskega doma pri blagoslovitvi ognja in tako začeli velikonočno vigilijo praznika Jezusovega vstajenja. V temi smo spremili velikonočno svečo v cerkev in se še posebno z mislijo ustavili pri vzkliku med hvalnico »... O zares presrečna noč, v kateri se zemlja druži z nebese in človek z Bogom ...« Med tridelnim obredom velikonočne vigilije smo po aleluji vneto prepevali znane slovenske velikonočne pesmi. Obredom je sledil tudi »žegen« velikonočnih jedil. V hipu so košare »okrasile« oltar. Otroci so nestrpnost čakali trenutka, ko bodo lahko delili pisanke in z njimi pokazali svoje umetniške dosežke.

Vstajenjsko mašo je vodil škof dr. Anton Stres in somaševal žu-

Blagoslov ognja na vrtu Slovenskega doma. Na sliki (z desne): škof dr. Anton Stres, diakon Ciril Valant, župnik Alek Zwitter, ministrant Maksi Valant

Župnik Alek Zwitter blagoslavlja jedila po velikonočni vigiliji.

pnik Alek Zwitter. Pred evangelijem je sestra Ana, Poljakinja in članica Emanuelove družbe, zapela pesem slednico velikonočni Žrtvi. Dr. Stres je med pridigo poudaril resničnost Kristusovega vstajenja, ki je podlaga naši krščanski veri in obljuba našega zveličanja. Moto govora je bilo trdno prepričanje Marije Magdalene, da je Kristus Bog. Ko so vsi učenci zbežali, jo je v temi, simbolu plašljivosti, njen pogum vodil do kraja, kjer je

Sestra Ana, članica Emanuelove družbe, občasna organistka pri slovenskih mašah v Chatillonu.

Zapuščamo kapelo sv. Križa po maši na velikonočno nedeljo. V ozadju slika Vstajenje, delo slikarke Marjance Savinškove.

bil Jezus pokopan. Plačilo za njeno trdno vero je bilo odkritje Jezusovega vstajenja. S tem je postala zgled pričevalca vere v Boga, ki bi ga morali posnemati.

V soboto, 18. aprila, je bil delovni dan v Slovenskem domu. Od zgodnje ure pa do večera smo se po skupinah vrstili pri raznih delih pospravljanja, popraviljanja stikal in ključavnic ali drugih opravil. Opolodne smo se na pragu pred domom

ustavili in v pričo sosedov zmolili angelovo češčenje.

V nedeljo, 19. aprila, smo se po maši zbrali v dvorani Slovenske hiše pri sedaj že rednem nedeljskem kosilu. Gospa Eva Sutlič je ponovno pripravila odličen meni. Po kosilu smo se na širšem župnijskem svetu pogovorili o prihodnosti župnije in doma.

JaZ

FREYMING-MERLEBACH

Zadnja nedelja v mesecu marcu je bila cvetna nedelja, ki je privabila mlajše in starejše k blagoslovu butaric, oljčnih vejic, sardenske spletene palme in pušpanovih vejic, ki so za naše francosko področje tradicionalne. Velikokrat smo celo naprošeni, da dobijo blagoslovljene vejice tudi taki, ki se ne udeležijo obredov in ne prihajajo k zakramentom. V velikem tednu me je povabil na blagoslov stanovanja človek, ki očitno ni znal niti molitve očenaša. Pomislil sem na to, da je mogoče ravno v tem pušpanu za nekatere srž in sedež neke čarobne moči. »Ne morem spati v tem stanovanju, odkar sem se preselil vanj, vedno nekaj ...« Po dolgem pogovo-

ru sem skušal v podrobnosti razložiti pomen blagoslova. Ko sem dom blagoslovil, sem pri molitvi ostal sam. Nemo ob meni je čakal konec obreda. Ko sem mu priporočal, naj zvečer moli in umiri svojo dušo v Bogu, se je ustrašil. »Koliko časa pa bom moral to opravljati? ...« Duhovnik ni čarodej, ki bi s pušpanom odgnal vse tegobe. Slednji je obdržal še cel šop pušpana, ki ga bo razdelil na delovnem mestu in dal tudi sestram, ki imajo podobne težave v stanovanjih. Opravil sem blagoslov doma in ob tem pomislil, da je Jezus zahteval vero pri vseh velikih dogodkih in odrešujočih srečanjih s človekom. Bog naj razlije svojo milost tudi nad ta dom in njene prebivalce.

Na veliki četrtek smo se v skromnejšem številu odzvali zadnji ve-

čerji. Na veliki petek pa smo bili številnejši, verjetno tudi zato, ker smo poleg obredov velikega petka imeli za naše rojake tudi bolniško maziljenje v kapeli svetega Jožefa. Na cvetno nedeljo se duhovniki zberemo v eni izmed merlebaških cerkva in opravimo ta obred skupno z oddelkom pastorele bolnikov, ki je povezan z laiki in duhovniki, ki nosijo skrb za duhovno podporo in tolažbo bolnikov. Izrazili so hvaležnost za ta zakrament tako tisti, ki sem jim ga podelil v bolnici, kakor zbranim bolnikom v Merlebachu. Na veliko soboto so iz različnih koncev naše Lorene prinesli lepo polne košare k blagoslovu jedil ob treh popoldan. Vsaka košara je bilo skrbno okrašena in domači prti, po večini z motivom velikonočnega jagnjeta v vezeni ali klekljani obliki, so že na zunaj vabili k slovesnemu velikonočnemu zajtrku. Nekateri so prihod v Merlebach

Maziljenje šestletnega novokrščenca Ludvika s sveto krizmo med vigilijo

izkoristili za velikonočno spoved. Duhovna priprava in priprava mize, ki bo na veliko noč sprejela člane družine in jih povezala med seboj v duhu vstajenja. Na velikonočno vigilijo smo do zadnjega kotička napolnili našo slovensko kapelo. Poleg obredov blagoslova ognja, sveče in vode smo letos pri tej vigiliji vključili tudi krst šestletnega Ludvika, ki se

Manjše in večje košare okrog daritvenega oltarja v Merlebachu

Na veliko soboto ob treh popoldne smo v Merlebachu blagoslovili velikonočne dobrote.

Delni pogled na vernike pri velikonočni vigiliji v Merlebachu

Slovesna maša na velikonočno jutro v Méricourtu

je sam ponosno podpisal v krstno knjigo. Zborovsko in ljudsko petje je mogočno odmevalo in kar čutili smo, da smo osvetljeni z novo močjo – duhom Vstalega.

MERICOURT

Na velikonočno nedeljo je bilo potrebno zgodaj vstati in se podati na 450 km dolgo pot v Mericourt, kjer smo ob 11.30 imeli slovesno vstajenjsko mašo. Običajno nismo zaradi pomanjkanja duhovnikov obhajali v skupnosti praznika prav na veliko

nedeljo. Letos pa je bil še en dodaten razlog, da se ob pol šestih zjutraj odpravimo na pot. Milka in Janez Jagodzinski sta na ta dan zbrala družino in obhajala diamantno poroko. Milka zelo rada z Brunom prepeva naše slovenske evharistične pesmi. Tokrat smo ji izpolnili tudi to željo in pri napolnjeni kapeli rednih vernikov in enodnevnih gostov je odmevala velikonočna pesem in molitev. Molitev zahvale za dar vere in 60 let skupnega življenja. Janez je Poljak, Milka pa je naše gore list. Koliko smiselnih besed, spregovorjenih

v kapeli in nato v dvorani poljske skupnosti, ki je komaj kakih dvesto metrov oddaljena od našega sredi-

Diamantna poroka Janeza in Milke Jagodzinski v Méricourtu

šča. Lepa priložnost, da smo se do večernih ur pogovarjali z otroki in vnuki ter vnukinjami, ki so raztreseni širom francoske zemlje vse do Mar-seillesa. Naj od mrtvih vstali Zveličar podeli Milki in Janezu, njuni družini, sorodnikom in vsem rojakom severa duhovni mir in vse dobro pri skupnem izražanju vere in prijateljstva, v čemer sta imenovana prava tovrstna stebra na tem severnem predelu Francije. Bog naj vaju še vnaprej spremlja in blagoslavlja vse vajine skupne in posamične korake.

Župnik Jože Kamin

NEMČIJA

AUGSBURG

Blagoslov velikonočnih jedil

Veren slovenski človek je znal praznovati velikonočne praznike ne samo v cerkvi, ampak tudi doma v krogu svoje družine. Ob lepo in dobro pogrnjeni mizi so si z velikim spoštovanjem delili velikonočni žegen otroci in odrasli. Vse pa je bilo treba najprej pripraviti in na veliko soboto nesti v cerkev k blagoslovu. Naš pisatelj Fran Saleški Finžgar je z izbranimi besedami opisal, kako je v mladih letih doživel pripravo velikonočnega žegna: »Vse pomito, vse pometeno. Na javorovi mizi je pogrnjen bel prt. Na prt pisan jerbasa. Otroci stoje okrog mize. Mati prinaša. Najprej velik kolač.

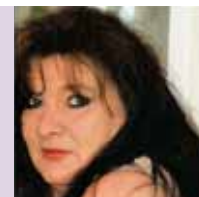
Ves rumen je kot pšenično polje. Postavi ga prvega v jerbasa. - „To je spomin Kristusove trnove krona. On - trnovo krono, mi - sladko pogačo. Bog, bodi zahvaljen za tvojo sveto krono!“ Nato prinese pet pirhov. „To so petere bridke rane Jezusove. Pet kapelj njegove svete krvi. Sveta kri, bodi počaščena stotavžentkrat!“ - Za obod jerbasa zatakne tri korenine hrena. „Lejte otroci, to so strašni žebli, s katerimi so pripeli Zveličarja na križ. Kadar ste hudobni in me žalite, z vsakim grehom kakor s kladivom udarite znovič na žebelj, da križate Kristusa!“ In nato zadehti pleče in gnjat. Otroci, ki niso cele tedne okusili mesa, se dvignejo na prste. „Tudi meso bo blagoslovljeno, ker pomeni jagnjička, samega Jezusa, ki je bil za

nas zaklan.“ Jerbasa je napolnjen. Mati ga rahlo zagrne s čipkastim prtčem, ki je ob obodu ves poln šopoteljnov. Tako stoji jerbasa na mizi! Sama lepota in sama skrivnost ga je. Družina še stoji, ga gleda in molči. Mati - svečenica - je dokončala obred. Njene besede še spokojno plavajo nad jerbasaom. Svete so, božje so ...« Po mnogih krajih v Sloveniji na podoben način še danes pripravijo velikonočni žegen. To navado so Slovenci odnesli tudi po svetu. Kjer je možno, jo z velikim spoštovanjem ohranjajo. V Augsburgu, Ulmu in Ravensburgu je župnik Roman po že utečenem urniku na veliko soboto blagoslavljal jedila in rojakom voščil blagoslovljene velikonočne praznike.

Slovo od Miroslave – Mire Vidic

»Oj težka pot, oj tožna pot, ko od srca srce se loči! Mi spremljamo te žalujoči, saj ti na veke greš od tod.« (Gregorčič) S temi besedami je župnik Roman začel nagovor pri dvojezični pogrebni maši za pokojno Miro Vidic. Dodal je: »Če bi pokojna Mira mogla sedaj stopiti pred nas, bi nam spregovorila kaj podobnega, kar je napisal že sv. Avguštín: ‚Vi, ki ste me tako ljubili,

Pokojna Miroslava - Mira Vidic

Blagoslov jedil v Augsburgu

Žegen v Ulmu na veliko soboto

V Ravensburgu po vigiliji in blagoslovu jedil

ne glejte na moje življenje, ki se je na svetu zaključilo, temveč glejte na življenje, ki ga začenjam pri Bogu in je lepo in srečno' (sv. Avguštin).« Družini Vidic in vsem žalujočim je izrekel besede sožalja: »Bog, ki je rajno sprejel iz tega zemeljskega bivanja v svojo večno pomlad, naj potolaži naša srca in nam da moč v težki uri ločitve. Z vsemi delim žalost in bolečino in izrekam sožalje, še posebej z možem Iztokom, sinovoma Dominikom in Danielom, s še živo mamo Katarino in sestro Martino, s sorodniki, prijatelji in znanci.

Rajni pa želim v smislu krščanskega upanja, da pri Bogu najde svoj večni pravi dom, dom, kjer ni solz in ne bolečine, dom, kjer je radost in sreča, dom, ki naj bo srečen dom za nam drago Miro na vekomaj.«

Od pokojne se je velika množica zbranih poslovila v četrtek, 30. aprila, na pokopališču v kraju Achsheim, zunaj na deželi v bližini Augsburga. Življenjska pot pokojne Mire se je začela na novo leto, 1. januarja 1971, v Nemčiji, v Friedbergu blizu Augsburga. Starša Katarina in Franc Redenšek sta se male hčerke zelo razveselila. Odraščala je v krogu domače družine

ne skupaj s sestro Martino. Oče je že kmalu umrl. Izučila se je za frizerko. V tem poklicu je delala, dokler se ni ponudila boljša možnost zaslužka na raznih drugih delovnih mestih. Leta 1971 je spoznala Iztoka Vidica. Sledila je glasu srca in z njim stopila na skupno življenjsko pot. Iz njune ljubezni sta se rodila sinova Dominik in Danijel. Mira je živela za družino. Bila je dobra mati in žena, polna vedrine. Z optimizmom je gledala na življenje. Ko je stala pred zahtevnimi nalogami, si je znala dati pogum z besedami: Ne se smiliti samemu sebi. Življenje mora teči naprej. Treba je pozitivno misliti. Rada je imela naravo, slovenske gore, hrvaško obalo v Istri in Dalmaciji. Veselila se je življenja. Neozdravljiva bolezen ji je 23. aprila 2015 prekrizala mnoge načrte, ki jih je še imela. Slovenski in nemški župnik sta v cerkvi izmenjave v obeh jezikih vodila mašo zadušnico in nato pogreb na pokopališču. Ob odprtem grobu sta v imenu društva Drava spregovorili tudi Cvetka Javernik in Brigita Savski. Zahvalili sta se za sodelovanje pri folklorni skupini ter društvu Drava in družini Vidic izrazili sožalje.

R. Kutin

BERLIN

Na zadnjo soboto v aprilu smo imeli v župniji prvo svetlo obhajilo, ko je sedem naših otrok pristopilo k oltarju in prvič prejelo Jezusa v podobi kruha.

Prvoobhajanci v Berlinu

Bila je zelo lepa slovesnost, otroci so lepo prepevali, starši pa sodelovali z branjem berila in zelo lepimi prošnjami, ki so jih sami pripravili. Nato so doma nadaljevali s praznovanjem.

Novoporočenca Lidija in Alexander

Prvo soboto v maju sta se poročila **Lidija in Alexander** v ekumenskem bogoslužju. Alexandrovi sorodniki so pripravili čudovito bogoslužje v besedi in pesmi. Njegov stric Daniel je kantor in organist v evangeličanski cerkvi in je z družino pripravil res lepe pesmi ob spremljavi orgel, kitare, violine in flavte. Stari oče pa jima je podelil blagoslov. Bila je res lepa in duhovno bogata poroka.

HAMBURG

Posloveli smo se od **Jane Brili**, ki je dolga leta zvesto in nikoli praznih rok obiskovala slovenske maše in srečanja po maši. Vedno smo vsi komaj čakali na njene »pohane piške«. Jana nas je s težkim srcem zapustila in obljubila, da še pride na obisk.

Šli smo tudi na zelo lep izlet na La-boe ob vzhodnem morju, kjer smo vsi lepo zagoreli. *Župnik Dori*

Jana (na levi) se za stalno vrača v Slovenijo.

ESSEN

Dragi prejemniki Naše luči, naj naša revija prinaša v vaše domove **LUČ – svetlobo vsake vrste**. Ker nam pomeni okno, skozi katerega lahko pokukamo v dogajanja slovenskih župnij po svetu, nam želi na prvem mestu posredovati svetlobo vernosti, krščanskih izročil, liturgičnih dogajanj, ki so povsem naša, slovenska, domača, prisrčna. Nekatere župnije lahko sporočajo o veselih praznovanjih krstov, porok, prvih obhajil, birm, srebrnih in zlatih obletnicah. Nekateri od nas imamo takšnih poročil bolj malo. Vse več je poročil o pogrebi.

Naša luč prinaša v naše domove svetlobo kulture, ljubezni do slovenskega jezika, pesmi, umetnosti. Veselimo se vseh dogodkov in prireditvev, ki bogatijo življenje naših

rojakov. Vsakdo se trudi po svojih močeh. Dokler smo tukaj – živimo in delamo. Bogu hvala za Njegovo pomoč in blagoslov.

Tako bi tokrat rad omenil dogodek prav posebne vrste – ne kaj pogost – zlato poroko svoje sestre iz Avstralije. Po več letih sta v domovino prišla na obisk 80-letna sestra **Ivanka** z možem **Tonijem Šimcem**. Obiskala sta mnoge sorodnike v domovini. Želela sta srečati tudi brata Lojzeta, ki je v Nemčiji, zato sem poletel tudi jaz na obisk v domovino. Kakšno veselje z obeh strani! Mlajša sestra Anica, ki živi v župniji Leskovec, nas je povabila na svoj dom. Z družino nam je priredila zares bogato pogostitev.

Toda po izdatni malici smo najprej odšli v župnišče v Leskovcu, kjer imajo lepo hišno kapelo. Tam

Zlatoporočenca Ivanka (Rajk) in Toni Šimec iz Sydneyja ob bratih Marjanu, Lojzetu, Stanetu, Ivanu in sestri Anici v župnijski kapeli v Leskovcu.

smo imeli družinsko mašo, ki je bila globoko doživeta. Smo pa našima gostoma iz Avstralije pripravili prvovrstno presenečenje. Lansko leto sta namreč imela 50-letnico poroke. Ta je bila v Sydneyju. Poročil ju je nepozabni dobri pater Valerijan Jenko.

Kako sta bila Ivanka in Toni presenečena, ko sem ju povabil, naj sedeta v bližino oltarja, ker bomo imeli zlato poroko! Bilo je ganljivo, ne le zanju, ampak za vse navzoče sorodnike.

Lepo je po 50 letih slišati: »Tako je duhovnik pred petdesetimi leti s štolo ovil vajini roki ...« V novem poročnem obredniku so zelo lepe priložnostne molitve.

Ko bo kdo od naših zakoncev tukaj v tujini dosegel zlato ali kateri drugi jubilej, naj si le privoščijo tole skromno »razkošje«, da se skupaj zahvalimo Bogu in Mariji, in molimo za blagoslov tudi za v bodoče.

Essen. Med nedeljsko mašo 26. aprila sem pred sklepnim blagoslovom k oltarju povabil našega dosedanjega organista Geza Gebra z njegovo soprogo Elizabeto. Tudi onadva sta slišala zahvalno molitev in blagoslov ob zlateg jubileju zakonskega življenja. Tudi njima sem roki ovil s štolo in izrekel enake besede kot pri sestrični zlati obletnici.

Gospod Geza Geber je po narodnosti Madžar iz Banata. Rojen je bil 26. januarja 1931 v vasi Ivanovo v kmečki družini. Gospa Elizabeta je bila rojena 7. januarja 1934 tudi v vasi Ivanovo. Njen oče Ignaz Ruff je bil banatski Nemec, mati Julianna pa Madžarka. Bili so kmečka družina. Poročila sta se 10. aprila 1965 v rojstni vasi in župniji Ivanovo. V Nemčijo sta prišla leta 1965.

Gospod Geza in gospa Elizabeta sta velika prijatelja Slovencev. Gospa zelo lepo poje slovenske cerkvene pesmi. Gospod je pri slovenskih mašah 48 let v glavnem brez nagrade spremljal cerkveno petje na orglah – v času sedmih slovenskih duhovnikov. Le nekaj časa je od časa g. Ifka dobival nadomestilo za vožnjo. Pred nekaj leti je župnija

sv. Janeza Krstnika iz Altenessa to nadomestilo uknila. Pojavile so se razne zdravstvene težave v družini, zaradi katerih bi težko nadaljeval službo organista. Zato smo zares veseli, da nam je božja previdnost nepričakovano poslala 38-letnega iskalca zaposlitve – izučenega organista Davorina Starca iz Proseka pri Trstu. Njegovo igranje in petje je vsem všeč. Celo nemški organist je opazil njegov talent in ga prosil, če bi kdaj lahko v župniji nadomestil njihove organiste. Povabljen je bil tudi v nemški župnijski zbor, kjer sodeluje.

O gospodu Gezi želim povedati nekaj, kar bi lahko bilo za zgled in vzpodbudo tudi mnogim v podobni situaciji. On namreč nima od sorodnikov prav nikogar, ki bi po njuni smrti naročili eno samo sveto mašo, čeprav bosta ženina vnukinja in vnuk kar nekaj podedovala. Tako je izročil slovenskemu duhovniku denar za deset mašnih darov – štipendijev. Svete maše se bodo opravljale po smrti enega ali drugega.

Ko smo že pri temi »poslednjih reči«, je prav, da vsakdo premisli, ali ima urejen svoj testament. Ta se vsekar naredi prej kot »na smrtni postelji«. Veljaven je lastnoročno napisan, opremljen z datumom in svojim podpisom. Če v imenu zapustnika piše kdo drug, morata biti navzoči in podpisani dve odrasli priči. Lahko pa se naredi tudi pri notarju, seveda.

Ob slovesu sorodnikov in prijateljev se mnogi v Sloveniji odločijo – in so celo izrecno naprošeni –, da namesto vencev ali mnogih šopkov darujejo v razne dobrodelne nameste ali za svete maše.

Veselimo se. Izvedel sem, da se dva cerkveno poročena para iz naše obširne župnije veselita, da bodo postali starši ... Čestitamo in se z njimi veselimo. Za zdravje in božji blagoslov v vseh naših družinah skupaj molimo. V molitev priporočam tudi vse naše z boleznijo preizkušane farane in njihove družine.

Razveseljivo je pri nas omeniti še en izreden dogodek. Nek zakonski par se je po 43 letih življenja v civil-

Terezika iz Hildna naj razveseli otroke in odrasle ...

nem zakonu odločil, da uredita tudi cerkveno poroko. In se je že zgodilo. Čisto preprosto, v ožjem družinskem

okrog v veliko zadovoljstvo in veselje vseh. Bog jima daj še mnooogo srečnih, zdravih in blagoslovljenih skupnih let.

Posebno obvestilo za potnike z letalom prek Celovca. Ali ste že slišali, da z letališča v Celovcu ali z avtobusne postaje v Ljubljani 4-krat dnevno pelje avtobus? (LJ AP – Brnik – Kranj – Klagenfurt Bhf – Klagenfurt Airport ali obratno). Poglejte na www.alpeadrialine.com – urnik in cene (vozovnice – največ 19 €).

Lojze Rajk

FRANKFURT

Tudi v času po veliki noči so bile naše vrste ves april kar razredčene. Če je bil župnik teden dni odsoten zaradi pomladanske pastoralne konference v **Olimju** na spodnjem Štajerskem, so bili mnogi drugi tudi doma, po opravih ali pa za oddih. 1. maja, ko slavimo god našega župnijskega zavetnika **sv. Jožefa Delavca**, smo se zbrali v Frankfurtu k praznični maši, pa tudi šmarnično pobožnost smo začeli s petimi litanijami Matere božje. Kljub negotovosti glede prevoza po Frankfurtu se nas je vendarle nekaj zbralo v našem bogoslužnem prostoru. Tudi na prvo majsko nedeljo smo v Frankfurtu na podoben način zaznamovali župnijsko žegnanje oziroma proščenje. Seveda pa je bila šmarnična pobožnost v naši župniji vezana na nedeljsko mašo.

Že pred letom dni (v marcu 2014) je umrl 75-letni **Jurij Poljanšek** iz Hattersheima, izhajal pa je iz Ljubljane oziroma njene okolice. Šele zdaj je prišlo sporočilo o njegovi smrti; po vsej verjetnosti je umrl v domovini, a njegovi domači oziroma pristojni niso tega sporočili dosti hitro

»Raduj, nebeška se Gospa, aleluja«

pristopnim uradom v Nemčiji. Konec aprila je v Offenbachu kmalu potem, ko je še prejela bolniško maziljenje, umrla 80-letna **Mirjana Truden**, roj. Majcen iz Frankfurta. Rojena je bila v Beogradu, izhajala pa je iz zagrebške slovenske družine. Pogrebno slovo je bilo v Offenbachu, pokopana pa je bila na Notranjskem v župniji Stari trg pri Ložu. V začetku maja pa je v kraju Gradac v Beli krajini umrla v 70. letu starosti **Marija (Marjana) Guštin**, roj. Strugar, vdova po pokojnem kamnoseku Antonu Guštinu. Naj jim Gospod podeli v večnosti svoj mir in pokoj!

(V majski številki Naše luči je prišlo v uredništvu očitno do nekaj nereda, saj so v našem delu revije napačno priredili podnapis pod sliko ob blagoslovu jedil).

rem

Oltarni prostor v cerkvi Herz Marien ob našem žegnanju

Zlatoporočnica Elizabeta in Geza Geber

Olimje, pogled od svetega Andreja proti Svetim goram

MANNHEIM

Trier – dnevi Kristusove suknje

Revnejši romarji so v prvih stoletjih vzeli na romanje v Sveto deželo s seboj platnen robček, s katerim so se dotikali najsvetejših krajev, povezanih z Jezusovim življenjem. Tak robček so potem doma hranili kot najdragocenejši spominek. Sv. Helena, ki je bila doma iz Trierja, je bila cesarskega rodu, zato je lahko v Sveti deželi kupila originalen spominek, staro suknjo. Pozneje so ta dragoceni spominek začeli imenovati kar »Hl. Rock« - (Jezusova suknja - Tunica Christi). Tekom stoletij je blago precej preperelo, zato so ostanke všili v novo oblačilo, ki pa ima drugačno obliko od prvotnega. Zdaj ima obliko dalmatike, posebne plašča, ki ga pri slovesnem bogoslužju še danes nosijo diakoni.

Kljub temu da v starodavni stolnici cerkvi v Trierju le ob izrednih priložnostih in posebnih obletnicah ta plašč pokažejo, se romanja odvijajo vsako leto in trajajo štiri tedne po veliki noči. Vsako leto povabijo tudi nas, katoličane drugih narodnosti. Slovenci komaj še uspemo obdržati svojo prisotnost, saj v Trierju in bližnji okolici ni Slovencev, iz Lebacha in Saarbrückna pa je za starejše že predaleč. Letos smo Slovence predstavljali le štirje, a je vredno omeniti, saj nas je bilo kljub naši maloštevilčnosti dobro slišati. Odgovor po evangeliju »Hvala ti, Kristus« je bilo bolj slišati kot pri nekaterih drugih jezikih. Tako sploh ni bilo opaziti, da nas je zelo malo. Ker na škofiji vedo, da večina Slovencev zaradi starosti ne more priti v Trier, so nam določili tole prošnjo: »Prosimo za starejše ljudi, ki se v starosti marsikdaj težko znajdejo in za vse, ki trpijo od starostnih težav. Prosimo tudi za vse, ki jim potrpežljivo stojijo ob strani.« Prebrala jo je Erika Klampfer.

Umrla je Milka Vončina

Pokojna Milka se je rodila pred osemdesetimi leti v Gorenji Trebuši

Pokojna Milka
Vončina iz
Sulzbacha

v idrijskem gorovju v družini Rijavec. Njen brat Stanko je bil pater pri klaretincih. Poročila se je z Ivanom Vončino in z njim prišla v Nemčijo v Sulzbach blizu Gaggenaua in Baden-Badna. Kmalu sta si postavila lepo hišo, da je bilo dovolj prostora za dva sinova, ki sta se jima rodila. Lani jeseni sta Milka in Ivan praznovala zlato poroko. Milko je v zadnjih desetletjih zaznamovalo več težkih bolezni, ki jih je zelo potrpežljivo prenašala ob veliki podpori moža Ivana, ki je zanj v bolezni vzorno krščansko skrbel. Ko jo je zadela še možganska kap, jo je potrpežljivo hranil, vozil na vozičku ter jo razgibal, da je že skoraj shodila. Potem je prišla še dodatna bolezen in je zadnja leta obležala v postelji. Mož Ivan je spoznal, da nima dovolj moči, da bi jo sam negoval, zato je poskrbel, da je prišla na pomoč negovalka.

K pogrebu 17. aprila je prišlo veliko ljudi, sorodniki iz Slovenije, slovenski prijatelji iz skupnosti slovenske maše v Rauentalu ter mnogo nemških prijateljev in sosedov. K pogrebu je prišel tudi pater Alfons, dolgoletni družinski prijatelj in samostanski sobrat pokojnega Stanka Rijavca. Pri pogrebem slovesu in nato pri pogrebni maši ji je zapel ženski pevski zbor krajevne župnije. Pri samem pogrebu pa so se menjaje vrstile molitve v nemškem in slovenskem jeziku. Posebno je vredno še omeniti, da smo pri maši skupaj zapeli pesem »K tebi želim moj Bog« v nemškem in slovenskem jeziku istočasno. Čeprav je na koru pel pevski zbor, je bilo slovensko petje močnejše.

Naj si pokojna Milka spočije od trpljenja in pri Bogu uživa veselje v nebesih.

Janez Modic

Med romarji v Trierju tudi štirje Slovenci

MÜNCHEN

Bela nedelja. Praznujemo jo kot nedeljo božjega usmiljenja. Pri Svetem Duhu v Münchnu, kjer imamo Slovenci redno nedeljsko mašo, so pripravili popoldansko češčenje pred Najsvetejšim s poudarkom zahvale in češčenja božjega usmiljenja in prizanašanja. Pobožnost je trajala do slovenske maše, ki je bila pripravljena kot zaključek češčenja. Češčenja se je udeležilo tudi nekaj slovenskih kristjanov. Tisti, ki so prišli ob običajni uri k slovenski maši, pa skoraj niso mogli najti prostih sedežev, saj je bila cerkev polna že od druge ure popoldne naprej. Udeležba češčenja je bila res nepričakovano velika, kar je pobudnike in nas vse močno razveselilo.

Bogoslužje, ki sta ga skupaj obhajala nemški in slovenski duhovnik, je

slovenska pesem. Pevcev sicer ni bilo veliko, vendar je zborček dobil potrebno podporo z gosti, tako da so po cerkveni ladji res lepo zazvene slovenske velikonočne pesmi. V cerkvi sami pa je slovenska skupnost kar precej potonila v množici drugih vernikov, tako da se molitve in odgovori skoraj niso slišali. Bili smo nekoliko nepripravljeni, saj pri dogovarjanju ni bilo pojasnjeno vse, kar smo potem doživeli. Najavili so nam, da bo to srečanje med dvema župnijskima skupnostima, ki praznujeta sveto evharistijo v isti cerkvi. Vtis, ki je nastal na kraju samem, pa je bil nekoliko drugačen. Med Nemci je bilo sicer tudi nekaj faranov župnije Svetega Duha, večina pa je pripadala močnemu duhovnemu gibanju, ki je seveda pritegnilo v cerkev ljudi od vsepovsod. Zato je bila cerkev tudi tako polna.

Med mašo se je slišala tudi slovenska beseda in pesem

potekalo dvojezično, berila in evangelij v obeh jezikih, tudi kratka pridiga je bila slovenska in nemška. Božjo besedo in prošnje je v slovenščini brala dr. Gabrijela Gerber-Zupan. Tudi s kora se je nekajkrat zaslišala

Vendar smo bili kljub temu tudi v slovenski skupnosti veseli, da smo lahko sodelovali pri lepi pobožnosti. Navdušilo in pritegnilo nas je doživetje mednarodne maše in nam dalo potrditev, saj se je med bo-

Sklep češčenja božjega usmiljenja v cerkvi Sv. Duha

goslužjem enakovredno slišala tudi slovenska molitev in pesem.

INGOLSTADT

Prvo sveto obhajilo. Niko Barun je prvič prejel Jezusa v svoje srce. Prvo obhajilo je obhajal s svojimi vrstniki v krajevni župniji, kjer se je tudi z veseljem pripravljaj nanj. Pri slovenski maši pa rad ministrira in je domačim veselo razlagal, da odslej naprej ne bo prejel le križa na čelo ampak živega Jezusa v hostiji tudi pri slovenski maši. V družini ministranta Nika so praznik prvega obhajila slovesno obhajali in povabili in pogostili tudi sorodnike. Teh se je Niko še posebej

Ministrant Niko Barun ob praznovanju prvega obhajila pri slovenski maši v Ingolstadtu

veselil in je tudi obljubil, da bo z Jezusovo pomočjo postal še bolj veren in priden.

župnijski dopisniki in sodelavci

Sveti krst je prejel Pepe Valentin Hörer.

Naša slavljenska

Svoj 70-letni življenjski praznik je v Oberstenfeldu praznovala gospa Mathilde Mencin, ki je gonilna sila naših slovenskih ljudi v Oberstenfeldu, kajti že nekaj desetletij živi in deluje za slovensko skupnost. In ob tej priložnosti nas je povabila na praznovanje svojega rojstnega dne v prijeten ambient, kjer so se zbrali tudi njeni sorodniki iz Slovenije, njeni prijatelji iz Oberstenfelda, tako nemški kakor slovenski, in vsi skupaj smo nazdravili rojstnemu dnevu. Druženje ob prijetni družbi, kjer ni manjkalo dobrot, je bilo res čudovito. Gospa Mencin je bila ves večer zelo dobre volje in nas je nenehno spodbujala k dobri volji in plesu. Za dobro vzdušje pa je poskrbel tudi harmonikar Emil, ki je igral tako slovenske kakor nemške pesmi. Kaj

je za človeka lepšega v življenju, če ima ob sebi dobre in poštene ljudi, ki se znajo poveseliti ob takšnih lepih trenutkih in obuditi spomine na leta, ki so tako hitro minila? Čeprav ni bilo vedno vse posejano z rožicami, človeku v spominu ostanejo predvsem lepi trenutki, zaradi katerih je vredno živeti. Gospa Mencin, vse najboljše še enkrat in Bog vas živi še na mnoga leta.

Sveti krst

Zakrament svetega krsta je v Leonbergu prejel Pepe Valentin Hörer. Slavje svetega krsta je potekalo v lepi, na novo zgrajeni cerkvi, kjer se je zbralo lepo število sorodnikov in prijateljev zakoncev Hörer. Mama novokrščenca Barbara, roj. Šabeder, je po rodu Slovenka, oče Marcus pa je Nemec. Skupaj sta se odločila in si zaželela, da bi njun otrok prejel sveti krst tudi v slovenskem jeziku. Imeli smo zelo lepo in dobro pripravo na sveti krst, kjer sta starša aktivno sodelovala in za slavnostni trenutek prebrala tudi božjo besedo in prošnje. Zelo ponosna sta bila na ta dogodek tudi Barbarina starša, zakonca Šabeder, ki ju zelo dobro poznajo daleč naokoli. Bogu hvala za vsak mladi krščanski par, ki v tem času pričuje o Jezusu Kristusu, hvala za njihov pogum in vero, da vrednoto krščanske vere prenašajo na nov mladi rod. Zakonca Hörer, naj vama bo starševstvo največji življenjski izziv.

STUTTGART

Pevski seminar

Ze deset let pridno in zavzeto naš cerkveni pevski zbor Obzorje sodeluje na pevskem seminarju, skupaj z župnijami iz Augsburga, Ulma in Ravensburga, kjer pod vodstvom prof. Ivana Florjanca pridno vadijo in krepijo svoje glasove za lepo cerkveno petje. Ob letošnji deseti obletnici pa smo k sodelovanju povabili tudi pevski zbor Slomšek iz Belgije, ki ga je v Nonnenhorn pripeljal župnik dr. Zvone Štrubelj. Zbralo se nas je 50 pevk in pevcev. Pod budnim ušesom profesorja Florjanca in ob pomoči župnika Romana Kutina in leve Sarje so pridno in zavzeto vadili ves konec tedna različne cerkvene in ljudske pesmi. V nedeljo pa so svoje delo in trud pokazali pri sveti maši. Ves čas našega druženja in dela smo si popestrili tudi z lepim zabavnim večerom v soboto zvečer, kjer kitare, harmonike in ostali inštrumenti niso potihnili vse do poznih ur. Ob

Gospod profesor Ivan Florjanc

tej priložnosti se je pokazalo, kako pomembno je za cerkveno petje in za cerkvene zборе temeljito delo s pravim glasbenim strokovnjakom, kakršen je profesor Ivan Florjanc, ki s svojim talentom vzpodbuja in bodri vsakega pevca. Že stari pregovor pravi, da vaja dela mojstra in pri naših seminarjih se je to še kako potrdilo. Bogu hvala za teh deset let dela in truda in naj bo tako tudi v bodoče.

Slavljenska Mathilde Mencin

Pevski seminar 2015

Celodnevno češčenje Najsvetejšega

Vsako leto na god svetega Marka evangelista je v slovenski župniji v Stuttgartu celodnevno češčenje najsvetejšega oltarnega zakramenta. Jezus Kristus, živo navzoči Bog, v podobi kruha, je hrana kristjana za večno življenje. Ko me je nekega dne vprašal nek gospod, kaj pomeni moliti Boga, sem mu odgovoril: Moliti pomeni biti pred Njim in ga ljubiti z vsem srcem, vso dušo in vsem mišljenjem. Velika je skrivnost naj-

Celodnevno češčenje Najsvetejšega

svetejšega oltarnega zakramenta, to je glavna skrivnost naše vere, to je temelj naše vere, to je glavna resnica naše vere, to je smisel naše vere in v tem zakramentu je skrito upanje na večno življenje z Njim, ki nas je ustvaril, ki nas je odrešil in ki nas posvečuje. Ni žive in resnične župnije brez molitve, ni oltarnega občestva brez češčenja in zrenja našega gospoda Jezusa Kristusa. V sveti hostiji je naše zdravilo za dušo in telo, tu kristjan najde skrita nebesa, tu se lahko odpre človeško srce Njemu, ki vsak razum presega, tu kristjan najde prijatelja, s katerim komunicira na frekvencah vere. Z Njim se lahko tudi prepira, lahko se bojuje, lahko pa se mu nežno približa in prosi za moč vere, upanja in ljubezni.

Novoizvoljene članice in člani župnijskega pastoralnega sveta

Po opravljenih volitvah smo v dvorani Slovenskega doma imeli prvo konstitutivno sejo z novoizvoljenimi

članicami in člani župnijskega pastoralnega sveta. Na tej seji smo izvolili tudi podpredsednico in tajnika našega pastoralnega sveta. Ob tej priložnosti sem se tudi zahvalil bivšim članicam in članom za njihovo delo in prispevek k slovenski župniji. Zaupanje, ki so jim ga naklonili slovenski verniki, je velika odgovornost, da bo vsaka članica in vsak član po svojih najboljših močeh prispeval svoj delež k živemu delovanju župnije. Vesel sem, da mi naši ljudje vedno priskočijo na pomoč ob različnih priložnostih in prireditvah, katerih ni malo, da lahko kakovostno pripravimo naše projekte in obveznosti. Župnija je toliko živa, kolikor je živ vsak posameznik, ki hoče za skupno dobro narediti določene korake, se včasih tudi marsičemu znati odpovedati za ceno višjih vrednot. Bogu sem neizmerno hvaležen za naše dobre ljudi, brez katerih ne bi bilo župnije v takšni meri in obsegu, kot je sedaj!

Župnik Aleš Kalamar

S R B I J A

BEOGRAD

Ohranjanje tradicije in lepo druženje v Zemunu

VZemunu, lepem mestu, ki leži ob Donavi in pripada Beogradu, živi več narodnosti, ki so katoliške vere. Med njimi tudi lepo število Slovencev, ki so tudi katoličani in redno obiskujejo svojo župnijsko cerkev.

Župnik zemunske župnije je prišel na zamisel, da bi bila v Zemunu občasno maša v slovenščini za vernike, ki bivajo v tej župniji ali v Novem Beogradu. Ko so pred kratkim lepo obnovili podružnično cerkev svetega Roka, se je pokazala priložnost, da se ta zamisel izvede.

Tako smo se zadnjo nedeljo v aprilu, 26. aprila – na nedeljo dobrega pastirja – popoldan zbrali Slovenci

in nekaj naših prijateljev. Prvič smo imeli mašo v slovenskem jeziku v čudoviti cerkvi svetega Roka. Zbralo se nas je kar lepo število. Najprej nas je pozdravil zemunski župnik gospod Jozo Duspara in nam zaželel

Cerkve sv. Roka v Zemunu

lepo počutje ter nas povabil, da bi bili še večkrat gostje v tej cerkvi. Maševal je naš dušni pastir za Slovence, gospod Lojze Letonja. Peli smo velikonočne pesmi, ker je čas po veliki noči, maša pa je bila tako še lepša. Po maši smo ostali še nekaj časa v pogovoru skupaj pred cerkvijo. Tudi skromen agape smo pripravili in se

pokrepčali v lepem okolju pred cerkvijo, ki se nahaja v mestnem parku.

Naše veselje bi bilo še večje, če bi nas bilo zbranih več. Vabilo gospoda župnika bomo vzeli na znanje in prijetno srečanje še pripravili. Upamo, da se nam pridruži še veliko rojakov in prijateljev.

Ana Bijelić

Druženje pred cerkvijo v Zemunu

Š V E D S K A

Najstarejša Slovenka na Švedskem: Landskrona, Helsingborg in Mala Nedelja

Angela Budja, ki občasno živi pri svojih hčerkah na Švedskem, je 28. aprila 2015 napolnila 99 let svojega pestrega življenja. Po doslej znanih podatkih je Angela najstarejša Slovenka na Švedskem, kakor tudi v svojem rojstnem kraju, pri Mali Nedelji. Ko pogovor z njo nanese na prehojeno življenjsko pot, katere se rada spominja, pravi: »Moja sreča v življenju so bili moji dobri starši, številni bratje in sestre, moj dober mož in pridni otroci.« V krogu svojih otrok in njihovih družin ter prijateljev je spet praznovala svoj rojstni dan v Landskroni. Želi si sicer oditi, vsaj za krajši čas, domov, k Mali Nedelji. Žalosti jo predvsem to, da je ostalo le še malo njenih vrstnikov in tudi pevcev, s katerimi je dolga leta pela na koro. Za vse obilne darove, ki jih je mama Angela Budja v življenju prejela in jih še prejema, je vsa družina Bogu globoko hvaležna.

Angela se je rodila 28. aprila 1916 v kmečki družini z dvanajstimi otroki v vasi Godemarci. Dva od njenih bratcev sta umrla že v ranem otroštvu, pet bratov in pet sester pa je dočakalo lepo starost. Z možem Avgustom sta imela šest otrok, od katerih živijo tri hčerke, sina Janeza pa je po dolgi bolezni zaradi možganske kapi 2010 dobri Bog poklical

Angela Budja

k sebi. Dva sinova sta kot majhna umrla med drugo svetovno vojno. Ostali štirje otroci so si ustvarili družine in Angelo obdarili z dvanajstimi vnuki, 23 pravnuki, 24. je na poti in doslej s sedmimi prapravnuki. Budjeva družina je bila od nekdaj predana petju. V cerkvenih zborih so peli starši in vsi otroci, na Švedskem v okviru slovenskega društva. Oče Avgust je bil dolga leta organist in mežnar v cerkvi pri Mali Nedelji. Zaradi te službe so prodali posest, najprej v Grabšincih, nato še v Moravcih in si kupili hišo bližje cerkve. Ker so vsi otroci z družinami postopoma odšli na delo na Švedsko, sta oče in mati leta 1966 odšla za njimi. Tam je bil Avgust dvajset let organist v katoliški cerkvi Janeza Krstnika v mestu Landskrona, Angela in vsi njuni po-

Številno sorodstvo na Švedskem ob praznovanju 97. rojstnega dne Angele Budja

S sinom Janezom in hčerkami Gabrijelo, Avguštinino in Olgo

med Švedsko in Slovenijo. Kljub letom je še naprej pela v cerkvenem zboru, dokler je mogla. Danes ji to ni več mogoče, ker ne more priti v cerkev, kar seveda zelo pogreša. Na Švedskem jo enkrat mesečno obišče slovenski izseljenski duhovnik, rektor SKM na Švedskem, g. Zvone Podvinski, pri Mali Nedelji pa občasno farni župnik, g. Tomislav Roškarič. Veliko časa prebije Angela v molitvi, posebno v zgodnjih jutranjih urah. Čez dan pa budno spremlja aktualne politične dogodke na slovenski televiziji, ki jo večkrat tudi zelo žalostijo.

Ob 99. rojstnem dnevu naše drage mame, babice, prababice in praprababice Angele Budja ji vsi njeni potomci iskreno čestitamo in ji želimo zdravja v nadaljnjem življenju! Pa na tvoje zdravje, draga mamika!!!

Gustika Budja

tomci pa so peli v cerkvenem pevskem zboru.

Odkar ji je leta 1987 na počitnicah v Sloveniji umrl mož, živi Angela Budja med dvema domovinama,

22. švedsko-slovenski vzpon v slovenske hribe bo letos v Posavju, od sobote, 18., do ponedeljka, 20. julija, ko bomo imeli zaključek v Posavju. Prijavite se meni na telefon +46708278757 ali pa bratu Zdenku in svakinji Eriki v Sloveniji na telefon +38674956386 (večerne ure). Dobimo se že v petek, 17. julija, proti večeru na naslovu Blatno 4D. Odkrivali bomo lepoto posavskih hribov, Bizeljskega in tamkajšnje zanimivosti. Moj mobilni telefon v Sloveniji je: +38631460747 (nanj bom dosegljiv šele po 6. juliju). Ljubitelji planin in slovenskih hribov, dobrodošli!

Vaš Zvone Podvinski

Z G O D B A

► Cecilija NOVAK

Mrzlo ognjišče

Nanika je postajala vse bolj obupana. V njeni hiši je do zdaj domovala složnost, ki je dajala mirno sobivanje in varno zavetje. Plašil jo je občutek, da se nad njo zbirajo temni oblaki, ki jo potiskajo tesno k tlom. Sedemindvajset let je služila za ta grunt, da bi ji na starost bilo dobro, a slutila je vse kaj drugega.

Čas poroke sta ženitovanjca določila na dan svetega Antona, v januarju leta 1943. Polja so spala pod debelim snegom. Hišna vrata pri Totngrobarjevih so okrasile smrekove vejice s pisanimi trakovi. Pred matičarjem in v cerkvi sta Tunika in Tunek izrekla usodni da. Tudi fotograf je opravil svoje častno delo. Za poroko je poskrbela sestra Tunekove matere, Fefa po imenu, ki mu je že od njegovega otroštva naprej bila nekakšna nadomestna mati. Imela je, nasprotno od svoje sestre Julijane, čuteče srce, tako da se je Tunek v svoji stiski večkrat zatekel k njej. Bila je edina oseba, pri kateri je brezdomček našel malo tolažbe in razumevanja. Žmahova Fefa.

Tetica Fefa je živela z možem Janezom na majhnem posestvu v sosednji vasi Čagoni. Iz neznane-

ga razloga jima ni bilo dano, da bi imela otroke, čeprav sta bila dobra človeka. Pri njiju se je nekoč oglasila tuja ženska s pravkar rojenim otrokom v naročju. Najbrž je poizvedovala za takim parom. Ponudila je deklico, češ da je ona ne namerava obdržati. »Če je nêta vija vzela, mo jo nesla na brengoški most in jo vrgla dojta fpotok, toti fačuh je meni samo za nâpoto,« je odločno in brezsrčno jezicala, ne da bi se sramovala svojih besed. Janez in Fefa sta se molče spogledala, otrok se jima je zasmilil in vzela sta ga. Jerica je, stara je dva meseca. Tako je dejala ženska in z močnimi kretnjami položila otroka v Fefino naročje. Še preden sta si jo utegnili dodobra ogledati, je otrokova mati že izginila za ovinkom. Nikoli več se ni tod oglasila. »Boma pa le mela nekoga na stare dni, grünt ma kar joj prepistila,« sta odslej zadovoljno modrovala Žmaha, medtem pa veselo pestovala. Jerica, okroglega obraza, rdečih lic in črnih las je pridno rastla in postala Tunekova nekakšna mrzla sestrična. V Fefini hiši je našla dom, očeta in mater, preživela lepo otroštvo in mladost. Tukaj si je ustvarila družino, posestvo je čez leta res prišlo v njene roke. Ob njej in njeni družini sta omenjena dobrotnika preživela življenje do svojega konca. Da sta uživala zadovoljno starost, se ne bi moglo reči. Fefa je umrla nekaj let pred možem, ki je od tedaj sameval zmeden in nesrečen. Pogled nanj je spominjal na zgodbo o leseni skledi, iz katere so

jedli iz roda v rod zapostavljeni dedki. Hvaležnost je tudi tukaj pozabila ponuditi toplo roko takrat, ko bi bilo najbolj potrebno. V tistih krajih je bilo to, žal, pogost pojav med generacijami. Ostareli vdovec se je nekajkrat obupan lotil dolge poti in se zatekel celo k Tuneku. Nikogar drugega ni imel na stare dni.

Gostovanje v hiši tetice Fefe je bilo veselo, svatje so se zabavali dolgo v noč, saj so igrali trije domači muzikanti. Nevesta jih je molče opazovala, na skrivaj spoznavala ženina in upala na najboljše. Z možitvijo se je znebila svojega nečastnega stanu nezakonske matere in postala poročena ženska. V tem času je radostno ugotovila, da je v blagoslovljenem stanju.

Tunek se je takoj po poroki priselil v hišo Totngrobarjevih. Nanika je postala tašča, saj je s hčerino poroko dobila zeta. Tunika je bila omožena, s tem pa ni ušla preteklosti. Škarje in platno je vzela v svoje roke usoda. Na saneh, ki jih je vlekel konj, je neznani možak pripeljal Tunekovo premoženje. Modno izdelano omaro, posteljo, nočno omarico, mizo in dva stola, pa tudi njegove imenitne obleke. Hiša je imela kuhinjo in po eno sobo na vsako stran, ki so ju zdaj na novo preuredili. Imeti novo pohištvo v tistem času, to je uspelo le najbolj skrbnim, Tuneku podobnim. Na stene je izobesil svoje slike, tudi tiste iz prvega zakona, čemur Tunika ni nasprotovala. Strinjala se je s spoštova-

njem preteklosti. Na stenah so že od prej visele poročne slike matere Nanike in očeta Ferdinanda. Malo pozneje so se temu pridružile še slike svežih zakoncev. Spala sta v Tunekovi postelji z izrezljanimi motivi, prekritimi s svetlečim lakom. Čez nekaj časa se je temu pridružila še otroška postelja, ki je stala ob njej. Nanika se je preselila v hiško.

Tunek je svoji ženi in njeni materi takoj po poroki dal vedeti, da je odslej on gospodar. Že v prvem tednu svojega bivanja pri nji je pokazal svoj grob in oblasten značaj, ki ga ni mogel več brzdati. Tunika je v sebi skrivala veliko razočaranje.

Štiriletni Tunekov sin Tinček je še naprej živel pri svoji babici, ki ga je imela neizmerno rada. Na poroki ju ni bilo.

Zima je bila tokrat še posebej radodarna s snegom, saj ga je zapadlo toliko, da so ljudje ponoči vstajali in ga ogrebali s streh. To je storil tudi Tunek v svojem novem domu, obstajala je namreč bojazen, da bi teža snega hišo pod seboj pokopala. Vsa vedra je napolnil s snegom in jih iznajdljivo postavil v hlev, kjer se je na toploti sneg spremenil v vodo za napajanje živine. S široko leseno lopato je odmetal sneg ob hiši in naredil tiri, kjer je bilo to potrebno. V delu je iskal in našel svoje zadovoljstvo, k čemur je najbrž pripomogel tudi občutek, da je zdaj že vse njegovo.

Teden dni po poroki je Tunek moral v službo, ki je bila oddaljena več kot trideset kilometrov od njegovega novega doma. Prometnih povezav ni bilo, zaradi visokega snega se s kolesom ni dalo peljati, cest pa takrat niso pluzili. Kot zimsko prevozno sredstvo so se uporabljale sani, ki jih je vlekla konjska vprega, po navadi le z enim konjem. Vendar so si to lahko privoščili le tisti, ki so imeli svojo vprego. Tuneku ni preostalo drugega, kot da pojde peš. Nadel si je dobre boksove škornje, ki so mu segali do kolen. Pred tem jih je dobro namažal z maščobo, da bi čim dlje zadržali vlažen sneg. Poiskal je svoje trpežne rajthozne. Tokrat mu ne bodo služile kot modna muha, ampak so se mu čudovito prilagale in ga grele med dolgotrajno hojo. Dobro se je oblekel tudi čez hrbet, na glavo pa je nategnil šnelhavbo, moško pleteno kapo za čez ušesa. Na pot s Peščenega Vrha je krenil v nedeljo opoldan, kajti v ponedeljek zjutraj bi moral biti na delovnem mestu. Bil je zaposlen kot rezkar v Tovarni avtomobilov Maribor.

Gazil je vso noč in še ves ponedeljek, kajti snega je bilo vedno več. Ves ta čas je namreč neusmiljeno padal. Njegov pogled je okoli sebe zaznaval le eno veliko belo širjavo. Hoji je namenil vse svoje moči in umske sposobnosti, da ne bi skrenil s prave poti. V tovarno je prišel šele v ponedeljek zvečer, kjer so sicer pokazali nekaj razumevanja do njega, vendar ga je minila volja hoditi v službo v

tako težkih razmerah. Debeli sneg je gazil neprekinjeno trideset ur brez počitka. Nečloveški napor ga je silil k razmišljanju. Zdaj, ko se je poročil na posestvo, je imel še drugo možnost. Okleval je celih pet let, nato se je odločil, da bo ostal doma in se posvetil obdelovanju zemlje, ker da ga edino to veseli, kot se je sam izrazil. Njegova odločitev je bila vse prej kot lahka. Z odpovedjo dela za strojem se je odpovedal mesečnim dohodkom in pokojnini na stara leta.

Ženski o prenehanju delovnega razmerja v tovarni nista bili navdušeni. Dokument je služil kot dokaz, da se je Tunek službi odpovedal na lastno željo. Skrbno shranjenega v svoji edini denarnici, ki jo je nosil vse življenje, ga je v najtežjih časih večkrat pogledal in preklinjal samega sebe. Tedaj še mlad, zaverovan vase in v čas, ki ga je živel, ni računal na negativne spremembe. Poln moči in neverjetnega zanosa si je razlagal, da mu zemlja, ki je bila takrat zelo cenjena, pomeni več. Nihče ga ne bi mogel prepričati o nasprotnem.

Pozabil je na lepe obleke in se z vso silo pognal v trdo kmečko delo, ki ga ni mogel več izpreči. Zagospodaril je z vsemi svojimi močmi, delovnimi navadami in z odgovornim značajem. Ravnal se je po vzoru svojih gospodarjev iz njemu žalostnih otroških časov, ko je bil še pastir in pozneje hlapec. Nekoliko si je oddahnil le ob nedeljah, ki so že od nekdaj veljale za gospodov dan, saj se takrat ni smelo delati. V teh dnevih sta s Tuniko hodila skupaj k rani maši, opoldan so sedli k nedeljskemu obedu, ki se je nekoliko razlikoval od obeda ob delavnikih. Pogovarjali so se o pridigi, ki so jo

poslušali med mašo in ocenjevali njeno vsebino. Farni župnik cerkve svetega Antona, gospod Škof po priimku, je bil vsako nedeljo predmet pogovora tudi v tej družini, saj je bila krščanska vera del življenja. Izpolnjevala je duhovno plat ljudi v njihovi trdi in kruti vsakdanjosti.

Odkar je bil Tunek pri hiši, se je večkrat zgodilo, da se niso najedli v miru, kajti vedel se je skrajno gospodovalno. Naniko je ugonabljal njegova samovolja in že sama misel nanj, zato se mu je raje umaknila. Če je le mogla, si je našla delo proč od njegovega povzdignjenega glasu. Njene domneve so se uresničile.

Jesenska narava je obogatila gorice do te mere, da so se v njih oglasili klopotci. Oznanjali so bližajočo se bratev in varovali grozdje pred pernatimi tatovi. Za Tuniko je ta klopot pomenil, da se bliža njen čas. Zaradi obilnega telesa se je že težko premikala pri nekaterih opravilih. Tolažil jo je občutek, da bo kmalu spet postala mama.

V času dozorelega grozda je privekal na svet nov član družine. Tunek je skrbi ženinoga rojevanja prepustil babici, ki jo je pripeljal, sam pa odšel po opravkih. Tunika je tisti dan povila sina. Krstili so ga po že ustaljenem imenu, Franček, s čimer je novopečena mamika želela razveseliti svojo mater, ki je bila vedno bolj potisnjena ob rob.

Tinčekova babica je svojega vnuka še vedno skrbno varovala na svojem domu. Bala se je namreč, da bo moral oditi k mačehi, ki jo je dobil, odkar se je Tunek znova poročil. Želela ga je imeti pod svojim okriljem.

Se nadaljuje

OGLASI

011503 V Radencih in bližnji okolici, blizu mesta Bad Radkersburg, prodajam večjo NOVO in tudi 30 let staro, dobro vzdrževano hišo. Vsaka hiša stoji na mirni, urejeni, ograjeni večji parceli. Obe sta priključeni na električno, vodovod, kanalizacijo, plin, telefon in kabelsko TV z internetom, hiši sta kvalitetno zidani in izolirani, primerni sta za večgeneracijsko stalno ali občasno bivanje. Možnost zaposlitve in koriščenja zdravstvenih uslug v Avstriji. Informacije na 0038641626586 ali rofra@siol.com

1301A12 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbel-transporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44562). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

Prva košnja, foto: Tatjana Splichal

Boksar si je želel urediti nagrobni spomenik. Šel je k izdelovalcu in mu povedal svojo željo. Ta ga je vprašal: »Kaj pa naj piše na njem?«
Boksar: »Štejte, do kolikor hočete, jaz ne vstanem več!«

»Dragi, zakaj me ne vzameš s seboj na službeno potovanje v London?«

»Saj sem ti že povedal, da bom imel veliko obveznosti in sestankov in bi se ti medtem dolgočasila.«

»Jaz bi si med tvojimi obveznostmi nakupila nekaj oblek v londonskih trgovinah!«

»Saj si obleke lahko kupiš tudi doma!«

»Hvala, dragi! Ravno to sem želela slišati od tebe!«

Učitelj tehničnega pouka sprašuje učence: »Od kod pridobivamo elektriko?«

»Iz živalskega vrta!« izstrelil Janezek.

»Kje si pa to pobral?« presenečeno vpraša učitelj.

»Prejšnji teden nam je zmanjkalo elektrike, pa je oče čisto znorel in rekel: Vidiš, tiste opice so nam spet izključile štom!«

Dolenjca se pogovarjata: »Kdaj ti vino najbolj paše?«

»Ko borovci zelenijo.«

»Ampak, borovci so vedno zeleni?!«

»Vem!«

Janezek se vrne domov iz šole in oče ga vpraša:

»No, kaj ste imeli danes na urniku?«

»Kemijo.«

»In kaj ste se novega naučili?«

»Kako lahko izdelamo dinamit.«

»Kaj se boste pa jutri učili v šoli?«

»V kateri šoli?«

Na podeželju prijatelj vpraša novopečenega voznika: »No, kako ti gre kaj vožnja?«

»Po šahovsko.«

»Kako, po šahovsko?«

»Zbijem kmeta, zbijem konja ... «

KRIŽANKA

KRIŽANKA 1506	VRSTA SUHEGA LESA	RIM. BOG LJUBEZNI	OTROŠKA ROKA	SLOVENSKO NASELJE NA ITALIJ. MEJI (KOBARID)	1. ČRKA ABECEDE	LUPOŠTEVA DEJSTVA	ČLAN LJUDSTVA INKOV	SVETOP. KRAJ	ZNAK ZA RENTGEN	ORGAN VIDA	GORA NAD BOHINIEM
GROBIŠČE V RUDNIKU LAŠKO										
NASILEN UBOJ					ŠTEVILO 1				KDGOJ OŠKAR		
MNOŽIČNO GROBIŠČE V KRAŠKIH JAMAH					NE NOTER				UREJEN TAKT		
KRŠČ. FILOZOF IN TEOLOG IZ 2. STOLETJA					AMPK		
KEM. ZNAK ZA VANADIJ		CINIČEN ČLOVEK					OS. ZAJMEK (1.OS.MN.)			6. ČRKA ABECEDE	
MOŠKO IME		TABORIŠČE NA KOROS.					GORA V TANZANIJ			SKRIVANJE	RESNICE
NIKALNICA			11. ČRKA ABECEDE								GORA NA PRIMORSKEM
OČE (PO DOMAČE)			AVSTRJA		PRIPADNIK GERM. PLE.						
NAŠA LUČ	18. ČRKA ABECEDE		ZNAN ITALIJ. SIR		1. ČRKA ABECEDE		JVAN ŽAKELJ		JANŠA ANTON		
PONUJDNIK INTERNET, STORITEV V SLOVENIJI	SAMASSA ANTON		PRIPIADA OKNU		VOJAK NAJEMNIK		GRIZE ŽELEZO		HOTENA, ISKANA		
MEŠTO NA SLOVENSKI OBAU											
MEHURČKA STA ZMES TERKOČINE IN ZRAKA	ZAPORNIKO V PROSTOR JUŽNDAM. DRŽAVA						POMEŠANE ČRKE BES. »DAME«				GLEJ GAI (PO DOMAČE)
ELEKTRON		ISKALEC REŠITVE					SISTEM KRVNEGA OBTOKA				
KDOR SE UKVARJA Z IZSTRELEJ. RAKET		ANTON LEVSTEK					OTA				
CESTA V MESTU							STIK KOPNEGA Z MORIEM				
									ZNAK ZA NORVEŠKO		
									2. ČRKA ABECEDE		8. ČRKA ABECEDE
											OZNAKA ZA LITER

REŠITEV KRIŽANKA št. 1505

1505	VRSTA SUHEGA LESA	RIM. BOG LJUBEZNI	OTROŠKA ROKA	SLOVENSKO NASELJE NA ITALIJ. MEJI (KOBARID)	1. ČRKA ABECEDE	LUPOŠTEVA DEJSTVA	ČLAN LJUDSTVA INKOV	SVETOP. KRAJ	ZNAK ZA RENTGEN	ORGAN VIDA	GORA NAD BOHINIEM
NAŠA LUČ	18. ČRKA ABECEDE		ZNAN ITALIJ. SIR		1. ČRKA ABECEDE		JVAN ŽAKELJ		JANŠA ANTON		
NAŠA LUČ	SAMASSA ANTON		PRIPIADA OKNU		VOJAK NAJEMNIK		GRIZE ŽELEZO		HOTENA, ISKANA		
NAŠA LUČ	ZAPORNIKO V PROSTOR JUŽNDAM. DRŽAVA						POMEŠANE ČRKE BES. »DAME«				GLEJ GAI (PO DOMAČE)
NAŠA LUČ		ISKALEC REŠITVE					SISTEM KRVNEGA OBTOKA				
NAŠA LUČ		ANTON LEVSTEK					OTA				
NAŠA LUČ							STIK KOPNEGA Z MORIEM				
NAŠA LUČ									ZNAK ZA NORVEŠKO		
NAŠA LUČ									2. ČRKA ABECEDE		8. ČRKA ABECEDE
NAŠA LUČ											OZNAKA ZA LITER